

۲۲

اسد ۱۳۹۳
(اگست ۲۰۱۴)

همبستگی

نشریه حزب همبستگی افغانستان

غزه افغانستان و فلسطین غرق آتش و خون،
ستمگران مست عثرت و غارت!

همبستگی

صاحب امتیاز: حزب همبستگی افغانستان

مدیر مسئول: سید محمود همرم

شماره تماس: ۰۰۹۳-۷۷-۳۷۶۱۷۷۷

شماره جواز: ۸۷

در این شماره:

غزه افغانستان و فلسطین غرق آتش و خون،

۱..... ستمگران مست عشرت و غارت!

۴..... ولی خان دروازی د افغانستان خپلواکی معرفی کوونکی

۱۲..... جواب به یک نامه: چطور در این شرایط مبارزه علنی داریم؟

د ایران کرغین رژیم په وژن خای کی

۲۱..... د آزادی غوښتونکو بندیانو څخه ملاتړ کوو!

۲۳..... بورسیه فولبرایت، برنامه جاسوس پروری امریکا.....

۲۹..... توجه ویژه به اقلیت هندو، گواه عدالت خواهی شاه امان الله

د «افغانستان همبستگی» گوند»

۳۸..... د خپلواکۍ ۹۵ مه کلیزه ولمانځله.....

مبارزه برای آزادی و برابری

۴۱..... بدون یک دیدگاه جهانی امکان پذیر نیست.....

کشتارهای سازمان یافته قومی،

۴۹..... دسیسه‌ای برای متلاشی ساختن کشور.....

۵۲..... قتل «جنرال دو ستاره»، درسی برای اشغالگران.....

۵۷..... اولین جلسه ولایتی حزب همبستگی در لغمان.....

۶۰..... صفا رفت، اما راهش ادامه دارد!.....

غزه افغانستان و فلسطین غرق آتش و خون، ستمگران مست عشرت و غارت!

خون بی دفاعان در هر گوشه
افغانستان و فلسطین جاریست و ما
هر روز شاهد فجایع تکان دهنده آن
هستیم. بدون شک عقب هر فاجعه
و ویرانی، استعمارگران آدم خوار
نشسته و با افراشتن آتش جنگ ها و
غارت ملل به زندگی ننگین خویش
ادامه می دهند. در این میان، جهان
به اصطلاح آزاد در برابر قتل عام

طالبی و صیهونیستی نه تنها سکوت اختیار نموده اند بلکه در خفا به آدم کشان اسلحه و
امکانات می دهند.

غزه افغانستان و غزه فلسطین سال‌هاست به‌مثابه قربانیان هم‌سرشت و هم‌سرنوشت، فدای توطئه و دسیسه‌های سازمان‌یافته قدرت‌های غربی و منطقوی می‌شوند. ما به وجدان‌های بیدار مردم جهان آواز می‌دهیم که علیه این موج فاشیزم عربان و ستمگری که جهان را به‌سوی بربریت حیوانی سوق داده‌است، برخیزند، ورنه به‌زودی این وحشت آنان را نیز به‌کامش فرو خواهد برد.

جنایت هولناک ارگون که سبب بربادی هست و بود ساکنانش شد، هنگامی به وقوع پیوست که تمامی مقامات دولت فاسد غرق چانه‌زنی و ساخت و پاخت برای چنگ‌انداختن بر کرسی‌های دولت آینده بوده و امنیت مردم را به باد فراموشی سپرده‌اند. از جهت دیگر پارلمان‌نشینان نیز همسان سایر جنایت‌کاران میدان را شغالی یافته، بدون کوچک‌ترین بها به وضع فلاکت‌بار مردم و ماتم جاری قانون امتیازات دایم‌العمر و کلا را به خون‌سردی تمام برای آسایش فردای خویش، پاس می‌دارند.

گروه خونریز و جهالت‌پیشه طالبان به اشاره استخبارات کشورهای امپریالیستی و یاری دولت پاکستان با شدت‌بخشیدن حملات انفجاری، انتحاری، بم‌گذاری و حتا یورش مستقیم بر اهداف غیرنظامی، برای رسیدن به اهداف شوم و نکبت‌بار شان مردم بی‌دفاع ما را گوشت دم‌توپ ساخته‌اند. آنانی که بی‌شرمانه حرف از «جهاد علیه کفار» می‌زنند، اما در عمل با «کفار» امریکایی و ناتو جان و جگر بوده، منحصی نیروی ذخیره اشغالگران در جهت سیاست‌های شیطانی آنان فعالیت می‌کنند.

شهادت، مجروحیت و آوارگی هزاران هموطن هلمندی، قندهاری، نورستانی، بدخشی، ارگونی و... در کنار فقر روزافزون و تهدیدهای رنگارنگ، دیگر گواه این واقعیت بس‌کشنده و تلخ است که دشمنان ملت برای نابودی و غارت این سرزمین دست به دست هم داده و به یاری متجاوزان امریکایی به زودترین فرصت با تشکیل رژیم گندیده‌تر متشکل از تمامی سرجنایت‌کاران و غارتگران، سرنوشت مردم ما را یکبار دیگر به‌سوی تباہی عمیق‌تر می‌کشانند.

«حزب همبستگی افغانستان» تسلیت عمیقش را به بازماندگان ارگون و خلق مبارز فلسطین ابراز داشته، حملات و وحشیانه طالبان در افغانستان و فاشیزم اسرائیل بر غزه را به شدت محکوم می‌کند. ما اعتقاد راسخ داریم که نه با اشک‌ریختن و نفرین فرستادن، بلکه فقط و فقط با مبارزه و بسیج ملت‌ها علیه ستمگران از هر جنسی که باشند، می‌توان این سیه‌روزی‌ها و داغ‌های ننگین را از دامن بشریت زدود و به رهایی رسید.

ما بدین باوریم تا هنگامی که دست تمامی متجاوزین، حامیان وطنی‌شان و سایر

مداخله گران از گلوی مردم محروم کوتاه نگردد و دولت‌های ملی-دموکراتیک مبتنی بر اراده مردم استقرار دایمی نیابد، خلق‌های زیر ستم روی رفاه و سعادت را ندیده و روال جنایت ادامه خواهد یافت. بناً به تمامی نهادهای مردمی، شخصیت‌های آزاداندیش و احزاب ترقی‌خواه جهان، ندا سر می‌دهیم که مبارزه بطلی و پراکنده در برابر جنایت و جنایت‌کاران را در هم شکسته و همچون مشت واحد برای آگاهی‌دهی و بسیج ملل محروم متشکل شوید.

حزب همبستگی افغانستان

۱ اسد ۱۳۹۳ - ۲۳ جولای

بقیه از صفحه ۲۸

بورسیه فولبرایت...

حاصل فعالیت سی ساله «کمسیون مبادلات فرهنگی و آموزشی ایران و امریکا» ظهور طیفی از روشنفکران فرمانبردار امریکا در آن کشور بود. بعد از کودتای ۲۸ مرداد/اسد ۱۳۳۲ (۱۹۵۳) توسط عمال «سیا» که منجر به سقوط حکومت ملی‌گرای داکتر مصدق گردید، امریکا با استفاده از «نخبگان فولبرایتی» مانند محمود مهران (وزیر آموزش و پرورش)، رضا حکمت (رییس مجلس)، ناصر ذوالفقاری (شاروال تهران) و صدها تن دیگر توانست به مدت ۲۵ سال دولت خود کامه و سفاک محمدرضا پهلوی را در دست داشته باشد. کار «امپریالیزم فرهنگی» امریکا تنها به شستشوی مغزی جوانان خلاصه نمی‌شود، امریکا از این طریق می‌خواهد حس ملی و آزادی‌خواهی را در روشنفکران کشته مانع ظهور شخصیت‌های مبارز و وطنپرست در کشورهای تحت ستم گردد. بی‌جهت نیست که سناتور فولبرایت افسوس می‌کشید که «چقدر زیبا می‌بود اگر استالین و مالتوف در پوهنتون کلمبیا (نیویارک) درس می‌خواندند.» امریکا اگر از یک‌سو از طریق باندهای جیره‌خوار بنیادگرایش روشنفکران مبارز و شخصیت‌های ملی ما را سر برید، با عرضه بورسیه‌های تحصیلی فولبرایت و هزار و یک برنامه به ظاهر فرهنگی و اجتماعی دیگر برای جوانان افغان تلاش نمود تا در این کشور شخصیت‌های ملی، مبارز، آزادی‌خواه و مستقل ظهور نکنند و کشور ما کماکان به مثابه میدان شغالی برای زورگویی امریکا و نوکرانش باقی بماند.

لیکونکی: بهروز پویان | ژباړونکی: ذکریا

ولی خان دروازی د افغانستان د خپلواکۍ معرفۍ کوونکی

ولی خان دروازی د بهرنیو چارو وزیر د حربیه (ملی دفاع) وزیر او د غازی امان الله خان نائب السلطنه زموږ د هیواد یو واقعی آزادی غوښتونکی شخصیت وه چی د انگلیسی نیواک او استبداد په وړاندی د افغانستان د خپلواکۍ لاس ته راوړلو په مبارزی کی ئی مهم

نقش درلود، هغه د لمړې ځل لپاره د امانې دولت له خوا د ګرځنده سفیر په توګه د افغانستان سیاسي اړیکې د نړۍ هیوادونو سره د یو خپلواک او مستقل هیواد په توګه ټینګې کړې. اروپایی، امریکایی او اسیایی هیوادونو ته یی سفرونه وکړل تر څو د افغانستان ملي پيژنده، استقلال او خپلواکۍ وروپيژني.

شاه محمد ولی خان دروازی د شاه ابو الفیض خان ځوی په ۱۲۷۰ هجري

شمسی کال د بدخشان د درواز په ولسوالۍ کې زیږیدلی وه. په هغه زمانه کې شاهانو د سیمه ایزو متنفذینو او مخورو خانانو د پاڅون او سرغړونې د مخنیوی لپاره د هغوی ځامن د بنسوونې او روزنې په پلمه دربار کې ساتل چې پدی توګه ئې د هغوی پلرونه هم په خپل واک کې نیولی وه او ځامن ئې د غلام بچه ګانو په نوم یادیدل تر څو د همیش لپاره د دغو مستبدو شاهانو سرپرېکړی غلامان پاتې شی.

ځوان دروازی له محمود طرزی سره چې د مشروطه غوښتنی افکارو په پیاوړتیا کې ئې ستره ونډه درلوده او د پام وړ نقش یې لوبولې.

دروازی هم د امیر حبیب الله خان د دربار له غلام بچه ګانو سر یوځای شو. خو د هغه وخت سیاسي - اجتماعی وضعیت په ځانګړې توګه د مشروطه غوښتنی غورځنګ د دروازی په ذهن کې نور سوچونه او ولولې وروزلې. دروازی امان الله خان سره چې د دربار مترقی او مخکښ شهزاده وه د دوستې نږدې ټینګې اړیکې جوړې کړې، زیاتره یو د بل په همفکري باندې ډاډمن وو، په وروستیو کې دغې دوستی د افغانستان په حالاتو مثبتې اغیزه درلوده. دروازی د دغې دوستې او فکر په جرم د غرغړې کړۍ په میړنۍ سره تر غاړې کړه. په ۱۹۰۶ کال کې د لمړي ځل لپاره د مشروطه غوښتنی بنسټ ایښودونکو

۲۵ غړو د مير سيد قاسم لغمانې په کور کې چې د کابل په شور بازار کې ئې موقعيت درلود غونډه وکړه. لمړې مشروطيت د مولوی سرور واصف تر رهبري لاندې د «جمعيت سرې ملي» يا د «نهضت جوانان افغان» تر نوم لاندې جوړ شو. ځوان دروازی د دغه غورځنگ فعال بيرغ ساتونکې وه، دروازی لکه د نورو خپلو سپيڅلو يارانو په شان د خپل ابتکار، روښانه ليد او وطندوستي له مخې چې هر ډول قومې، مذهبي، سمتي، ژبني او سيمه ايز تعصب ځنې پرته د مشروطيت د برياليتوب او د هيواد د خپلواکي لپاره مهم او ستر نقش ولوباوه. هغه ملي گټو ته ډير ارزښت ورکاوه. له ملی خيالنو او انگليسي استعمار ځيني ئې ډيره کرکه درلوده. له همدې کبله د غازي امان الله حکم سره سم د انگليس امپراتورې په وړاندې د افغانستان د خپلواکي جگړې ته ودانگل او د خپلو ملگرو سره يوځای د تورې په زور د افغانستان ملت ته خپلواکي وگټله.

د امير حبيب الله خان د سلطنت پای، د انگليسانو وتل، د مشروطه غوښتونکو بريا او د غازي امان الله خان تر مشرۍ لاندې د خپلواکي گټل، سره يو ځای منځ ته راغلل. په همدې وخت کې د مشروطه غوښتونکو ټولې هلې ځلې نورو هيوادونو سره د سياسي اړيکو ټينگولو په موخه لمړنې گامونه وو چې دروازی د هغه په سر کې د گرځنده سفير په توگه خپل سفرونه پيل کړل، مير غلام محمد غبار په خپل تل پاتې اثر «افغانستان در مسير تاريخ» کې شوروی ته د هغه د سفر په هکله ليکي:

«د دې ستر پلاوی رئيس د دربار يو روڼ آندې ليبرال محمد وليخان بدخشاني او د دې پلاوی بل عمده غړې د مشروطه غوښتونکو د ډلې يو فاضل افغان ميرياربيک خان بدخشي وه چې د حرکت په ورځ ئې د آس پر شا سخته وکړه او سترگې ئې له نړۍ څخه پټې کړې، دا مړينه د هيواد د نورو روڼ اندو د ډير غم او خپکان سبب وگرځيده ... د دې پلاوی نور غړي عبارت وه له ميرزا محمد يفتلي، عبدالرحمن خان لودين، محمد گل خان مومند، سردار فيض محمد خان ذکريا، قاضي سيف الرحمن خان، عبدالرحمن خان کميدان، خواجه هدايت الله خان، بشير احمد خان، عزيزالرحمن خان، غلام جيلاني خان... او داسې نور.»

(۷۸۶ مخ لمړې ټوک - «افغانستان در مسیر تاریخ»)

د «پراودا» ورځپاڼې د گزارش له مخې چې په ۱۹۱۹ کال د اکتوبر په ۱۷ نیټه شوروي کی چاپ شوی: محمد ولیخان دروازی د هغه کال د اکتوبر په ۱۴ نیټه ایلیچ لینن سره وکتل او د شاه امان الله خان پیغام ئی د شوروي دولت ته وسپاره لینن د افغانستان استازی پدی ټکو هرکلی وکړل:

«زه ډیر خوشحاله یم چې د کارگرانو او بزگرانو په سرې پلازمېنې کې د افغانستان د دوست ملت استازو سره چې امپریالیسم سره په جگړه اخته دی گورم»
ولی خان دروازی له لینن څخه وغوښتل:

«زه تاسو ته د دوستي لاس غځوم، هیله لرم چې ټول ختیز سره مرسته وکړی تر څو ځانونه د اروپایی امپریالیسم یوغ څخه خلاص کړی»

د دی په څنګ کې ولی خان دروازی د دوه کالو په اوږدو کې مختلفو هیوادونو ته د افغانستان د خپلواکې او استقلال پیژندلو او د دیپلوماتیکو اړیکو رامنځ ته کولو په موخه سفرونه وکړل. په پایله کې څو هیوادونو لکه فرانسه،

«نادرخان ته ووايي که ته زما په شان په زرگونو کسان ووژنی بیا هم هغه ورځ رارسیدونکی ده چې د افغانستان ملت به ستا اصلی ماهیت وپیژني او حساب به در څخه واخلي»

ولی خان دروازی

آلمان، ترکیه او ایتالیا افغانستان کی خپل سفارتونه پرانیستل په همدی ډول افغانستان هم په پورته یاد شوو هیوادونو کی خپل سفارتونه پرانستل. سربیره پر دی آلمان یو د هلکانو ښوونځی د «آمانی عالی لیسه» په نوم او فرانسې دوه ښوونځی یو د هلکانو او بل د جنکو لپاره د «آمانیه ښوونځی» چې دامانی دورې تر سقوط وروسته د استقلال په نوم بدل شو او د «ملالی لیسه» جوړ کړل، ۴۰ تنه نارینه زده کوونکی د عالی زده کړو لپاره آلمان او فرانسې ته واستول شول او یو شمیر نجونې ترکیه ته ولیږدول شوې. همدا ډول یو شمیر فرانسوی، آلمانی، ترکی او ایټالوی کارپوهان د ښوونې او روزنې، لرغون پیژندنې، صنعتی او نظامی برخو د پراختیا او پرمختګ لپاره افغانستان ته راغلل چې حتی تر اوسه د افغانستان خلک همدغو بنسټیزو پروژو څخه ګټه پورته کوی.

تر دوه کاله سفر وروسته دروازی بیرته هیواد ته ستون شو د محمود طرزی پرځای د بهرنیوچارو وزارت، وروسته تر هغه د حربیه وزارت (دفاع وزارت)

ویروونکو زندانونو کی واچول. محمد ولیخان دروازی هم د نادرشاه له خوا لمړی په اته کاله حبس محکوم شو، خو دی کار د هغه د زړه کېنه پوره نکړه او په نورو دسیسوی لاس پوری کړ حتا تر دې چی جلاد نادر خپل نږدې او باورې غوړه مالان وگمارل چی د دغه ستر شخصیت په وړاندی د درواغجنو تورونو شهادت ورکړی، چی گواکی هغه له حبیب الله کلکانې سره مرسته او همکاري کوله.

د دروازی او د هغه د ملګرو د محکمی او اعدام بهیر دهغه وخت په دولتی مطبوعاتو کی له هغی جملی څخه د اصلاح ورځپاڼی په ۳۶ ګڼه کی د ۱۳۲۱ کال د وږي په ۲۰ نیټه «د هیواد د خاينانو اعدام» تر عنوان لاندی د هیواد د پاچا بی ننگه اجیرانو له خوا پدی ډول بی شرمی سره لیکل شویدی:

«د محمد ولی ستر جنایت له کبله چی سقاویانو سره ئی د هیواد دتباهی لپاره مرسته کړی وه او د همدی حق ناشناسه خاینینو په لاس هیواد د سقاویانو تر واک لاندی راغي، زموږ د هیواد ټول وگړې پدی پوهیږی او د هغوی د خیانتونو تفصیل چی د عالی دیوان ریاست د پینځو په کتاب کی د دغو ملی خاینانو او غدارانو د محاکمې جریان ثبت شویدی لوستی دی. که څه هم د نوموړی عالی دیوان د محاکمې په بهیر کی هغه د خپلو خاینانه

اعمالوله مخی د قتل وړ پیژندل شوی وه، خو لدی سره د افغانستان د استقلال نجات بڅبونکی شهریار غازی اعلیحضرت محمد نادرشاه د ترحم او شفقت له مخی د هغه له قتل څخه منصرف شواو مجازات ئی اته (۸) کاله حبس وټاکل شو...»

د آزادی او خپلواکۍ د دی مبارز شخصیت د اعدامولو د توجیه په خاطر همدی مقاله کی له درواغو ډک تورونه په بی شرمې سره لیکې: «د وروستنی مالوماتو له مخی چی تر لاسه شویدی، محمد ولی په محبس کی هم د تیر په شان اختلال پارونکی کړنې چی د هیواد لپاره تاوان رسوی لاس ندی اخیستی، همدا اوس د نورو فتو او دسیسو جوړولو په هڅه کی دی، غوښتل ئی چی د هیواد د اوسنی امنیت او سوکالی په وړاندی درانه جرمونه سر ته ورسوی. څرنګه چی زموږ بریالی او غښتلی حکومت همیشه د هیواد د خیر، سوکالی او سمسورتیا غوښتونکی

د ولی خان دروازی هدیره، محمد ولیخان دروازی د ۴۲ کلنی په عمر د ۱۳۱۲ کال د وږی په ۲۴ نیټه یو شمیر مبارزو ملګرو سره یو ځای په دار وځړول شو او د تاریخ په زرینو پاڼو کی د یو ستورې په شان تل پاتی شو. پداسی حال کی چی د افغانستان دولت د جنایتکارانو هدیرې ښکلی سینګاروی خو د دغه ستر مبارز قبر چی د قول ابچکان په هدیره کی لکه د نورو سلګونو مبارزینو په شان په کنډواله حالت کی پاتی دی.

دی، پدی هکله ئی اصولی څیړنې پیل کړی، وروسته د محمد ولی د فتنې اچونې او شرارت په جرم تر بشپړ ثبوت او قناعت وروسته نوموړی په اعدام محکوم شو،

تيره ورځ دغه مفسد خاين له غلام جيلاني، شيرمحمد، محمد مهدي او فقير احمد سره يو ځای اعدام شول.»
په پايله کې دغه ټول جنايتونه دهماغه زوړ فرمول «پاچا د خداي سيوري» په قالب کې د خلکو له سترگو پټ شول او ليکې:

«څرنگه چې د دې ريښتني او امنيت غوښتونکي ملت ساتونکي او مرسته کوونکي لوی څښتن تعالی دې هغوی ئې د خپلو شومو کړنو په جزا ورسول پدې ډول زموږ گران هيواد د دغو فاسدو خاينانو له گواښ ځنې خلاص کړ.»

خو ښاغلی خالد صديق چرخي د غلام صديق چرخي ځوی او د غلام نبي خان چرخي وراره چې په هغه وخت کې شپږکلن وه په ۱۹۳۲ کال خپل آکا سره يو ځای زندان کې واچول شو او ۱۵ کاله په هغه ځای کې پاتې شو. پخپل کتاب کې «از خاطراتم: ياد داشتهای حبس سياسي از کودکی ام در افغانستان» د خپل هم اتاقی، فاروق جان تيلگرافي له خواي حقيقت پدې ډول نکل کوی:

«د خپل اکا غلام نبي خان چرخي تر شهادت وروسته هغوی شيرمحمد خان زړه ور او بهادر جنگيالی، د سقاؤ د رژيم پر ضد د امان الله خان ملاتړی غلام جيلاني، د امان الله خان نائب السلطنه محمد وليخان دروازی، سر منشی ميرزا محمد مهدي خان، خواجه هدايت الله او فقير محمد خان ټول يو ځای په بيرحمانه توگه په قتل ورسيدل. دغه ټول اعدامونه پرته له کومې جرمې څيړنې او محکمې سرته ورسيدل.»

(د انگليسي نسخې ۴۸ مخ «از خاطراتم: ياد داشتهای حبس سياسي از کودکی ام در افغانستان»)

همدا ډول غبار د استقلال او آزادۍ غوښتونکوو روڼ آندو د محاکمې بهير ته د عيني شاهدانو او دا چې پخپله د صحنې ناظر وه پدې ډول اشاره کوی. هغه د راجه مهند له قوله ليکي:

«که څه هم زه د يو بهرني شخص په توگه پدې مجلس کې اوريدونکی يم او د خبرو حق نلرم، خو سره لدې غواړم چې وپوهيرې محمد وليخان د افغانستان ملی او نړيوالو

سترو شخصیتونو څخه دی چی په بهرنیو هیوادونو کی ئی د افغانستان خپلواکی پیژندلو په هکله ډیر ارزښتناکه خدمتونه سر ته رسولی. باید تاسو د هغه د کړنو او رفتار په هکله خپل قضاوت کی ډیر احتیاط څخه کار واخلی او د هغه شخصیت پام کی وساتی، تر اوسه د ډیرو آزادی غوښتونکو (موخه ئی د هندوستان مبارزین وه) ډیر زیات تلگرافونه د دی شخصیت د ملاتړ لپاره رارسیدلی دی. »

(افغانستان در مسیر تاریخ دویم ټوک ۶۲ مخ)

همدا ډول د عبدالرحمن لودین د کابل ښار پخوانی بلدیة رئیس (ښاروال) د محاکمې د بهیر په هکله نکل کوی:

«په نړۍ کی تر دی بله د خدا وړ او شرموونکی محکمه لیدل شوی نده چی د محمد ولی خان په شان د یو شخص محکومولو لپاره د سقاؤ د ځوی په پلوې شاهدي ورکړل شی، چی ګواکې هغوی ټول د سقاؤ د ځوی دوستان او خدمتګاران دی. وایی چی له کیدړي پوښتنه وشوه چی د دعوی شاهد دي څوک دي؟ هغې ځواب کی خپله لکی وښوروله چی دغه زما شاهد دی»

(«افغانستان در مسیر تاریخ» دویم ټوک ۶۴ مخ)

هغه څوک چی په ریښتنې توګه خپل هیواد او خلکو ته وفادار وو او د یو سوکاله راتلونکی لپاره جنگیدلی وه د تاریخ په اوږدو کی د وېنی توپیوونکو دولتونو له خوا د خپلو بهرنیو بادارانو تر ملاتړ لاندی په دار ځړیدلی، ترڅو د خاینو واکدارانو لپاره د چور او لوټمارې میدان برابر شی. خو په وړندو سترګو ئی کتلي، تر هغه چی استبداد او ظلم حاکم وی دروازیان، چرخیان، واصفان، جوییان، عبدالخالقان، کمالان، لودینان، محمودیان، یاری یان او په زرګونو نور ورک نومی به د خپلی غښتلی روحی سره یو ځای د وخت له کاروان سره اوږه په اوږه جاویدانه ځلانده پاتی کیږی او هغه جلادان چی لاسونه ئی د مبارزینو په وینو سره دی، خپلو زرګونو جنایتونو سره به یو ځای د بی پایه کرکی او نفرت سره د تاریخ بی رحمه توری کندی ته اچول کیږی.

جواب به یک نامه: چطور در این شرایط مبارزه علنی داریم؟

از لابلای نامه‌هایی که بعد از راه‌اندازی مظاهره تقبیح ۸ و ۷ نور به دسترس ما قرار گرفت، دوستی سوالاتی را مطرح ساخته‌است: «چه خوب خواهد بود که حتی همین پاسخ را در سایت و نشریه تان نیز منتشر کنید، حتماً به تعداد هواداران و مدددهندگان تان افزوده خواهد شد.» بنا به خواهش ایشان و سایر

دوستان ما نیز منبعلد خواهیم کوشید، پاسخ به یکچنین پرسش‌ها را تا حد ممکن از طریق سایت و نشریه حزب انتشار دهیم تا برای سایر اعضا و هواداران حزب نیز نکاتی را روشن سازد.

دوست ما می‌نگارد:

«پرسش اساسی‌ام که از سویی شاید پاسخ به آن برای تان چندان ساده هم نباشد این است که در فضا و جو که اکنون در افغانستان حکمفرماست و دقیقا همان جنایتکاران که حزب همبستگی مانند راوا و ملالی جويا افتخار مبارزه علیه آنان را دارد از بیشترین و خطرناکترین قدرت‌ها برخوردار می‌باشند و همین قدرت‌شان از پاسخ‌گویی هم متاسفانه معاف‌شان ساخته و متاسفانه توان درنده‌گی این را هم دارند که هر کس و هر صدایی را ترور و خشی کنند، پس چگونه است که حزب همبستگی می‌تواند آزادانه راه‌پیمایی راه‌اندازی کند و شعار علیه آن‌ها سر دهد و نشریه بر علیه‌شان در دل کابل پخش کند.»

در شرایطی که افغانستان در جنگ جنایت‌کاران (اشغالگران امریکایی و دولت فاسد از یک سو، وحوش طالبی و حامیان منطقوی‌شان از سوی دیگر) به گروگان گرفته شده‌است، در برابر حزب همبستگی از آوان ایجاد، دو راه وجود داشت: رها کردن عرصه و تقلیل مبارزه آزادی‌خواهانه در سطح شبکه‌های مجازی و یا دست به عمل شدن در داخل صفوف مردم، قبول خطر و کار آگاه‌گرانه برای بسیج توده‌ای. ما راه اول را مردود و بی‌اثر دانسته، به شیوه مبارزه دومی توسل جستیم و از همان ابتدا به خاره‌بودن راه ملتفت بودیم.

شاید نیازی به مثال و توضیحات بیشتر نباشد که مبارزه برای یک تشکل مترقی و ستم‌ستیز در هیچ کشور و تحت هیچ شرایطی عاری از دشواری و دادن قربانی‌ها نبوده‌است. نیروهای ارتجاعی و اشغالگران معمولاً تا دندان مسلح و امکانات بی‌حد و حصر در اختیار دارند و هر صدای عدالت‌خواهی را آژیر مرگ خود می‌پندارند. بنا ما هم با قبول خطرات و حتا مرگ وارد عرصه مبارزه شده‌ایم و می‌دانیم که وطن ما بیش از هر زمان دیگر به فدايیانی ضرورت دارد که آن را از حالت فاجعه‌بار کنونی برهانند. در شرایط امروز افغانستان که مافیا و جنایت‌کاران حاکمیت دارند، طبعا پیکار یک حزب عدالت‌خواه و مردمی بدون قبول قربانی و مشقات میسر نیست.

حزب همبستگی از سختی راه به خوبی آگاه است و با قبول قربانی، در این راه قدم برداشته‌است. اعضای ما هم بنابر تعهد نسبت به مردم و کشور‌شان به حزب پیوسته‌اند و برعکس احزاب حاکم هیچ‌گونه چشمداشت مالی و شخصی ندارند و حتا برعکس

برای حزب حق‌العضویت و اعانه می‌پردازند. ما می‌خواهیم نخستین نیرویی در کشور باشیم که در راه رهایی افغانستان، رفاه مردم و دموکراسی واقعی بها بپردازیم. حزب ما نخستین حزبی بود که در سطح رهبری قربانی داد و از اعضای رهبری حزب ما در هلمند توسط تروریست‌های طالبی به صورت وحشیانه به قتل رسید.

شاید شما خبر داشته باشید که اکسیون‌های حزب ما بارها با حمله و دستگیری‌ها همراه بوده، اعضای حزب ما چندین بار توسط امنیت ناملی دستگیر و تحت شکنجه و تحقیر و توهین قرار گرفته‌اند. مشخصاً تظاهرات هشتم ثور ۱۳۹۲ ما به حکم مستقیم قسیم فهم مورد یورش شورای نظاری‌ها در لباس امنیت ملی قرار گرفت و ۹ عضو ما به‌شمول سخنگوی تظاهرات برای چندین روز متوالی تحت بازداشت و شکنجه قرار گرفت. ولی تمامی این فشارهای خردکننده فقط تعهد اعضای حزب را پولادین‌تر ساخته، اعتقاد آنان را به درستی راهی که در پیش گرفته‌اند، راسخ‌تر ساخت. دشمن نیز از این بجه‌ترسانک‌ها و حملات موزیانه‌اش دریافت که با یک نیروی اجیر مواجه نیست که وحشت‌زده شده به آسانی عرصه را رها کند. حتا نصب پوستره‌های شاه امان‌الله و یاران مشروطه‌خواه‌اش از طرف حزب ما در روز استقلال کشور، بی‌خطر نبوده و با بازداشت فعالان ما همراه بوده‌است. بارها اعضا و هواداران ما در جریان پخش اعلامیه‌های حزب در کابل و ولایات دستگیر و تحت بازجویی قرار گرفته‌اند. نشریه حزب ما با آن که جواز نشر و پخش دارد ولی اکثر کتابخانه‌هایی که آن را به فروش می‌رسانند، با تهدیدهای لچکانه مواجه شده از ادامه فروش آن معذرت خواسته‌اند. از این گونه مسایل دست و پاگیر از تاسیس حزب تا امروز مواجه بوده‌ایم که شرح تمامی آن‌ها شاید برای تان دلگیر گردد. ولی این فشارها بیشتر ما را در حقانیت امر ما و ادامه پرورش تر این راه مصمم می‌سازد.

بدون شک حزب همبستگی و هر حزب و نیروی ستم‌ستیز و واقعا دموکراتیک خار چشم بنیادگرایان و تمامی نوکران بیگانگان در کشور اند. اما آنان که بنابر اقتضای زمان در هر جمله شان کلمات «دموکراسی» و «مردم‌سالاری» را قلقله می‌کنند، مجبورند که تا حدی هم چهره گرفته در حد معین حداقل در سطح علنی از اعمالی دست‌بردار شوند که مغایرت کامل با اصول دموکراتیک دارد. وقتی آنان مجبور بودند که آزادی احزاب و آزادی بیان را در قوانین تسجیل کنند، در عمل نیز حمله و قیدوبند را به نفع خود تشخیص نمی‌دهند، چون برای شان در سطح ملی و بین‌المللی رسوایی به بار آورده ماسک دموکراسی دروغین شان را می‌درد. حمله جنایت‌کاران بر ملالی جویا، از او یک

چهره محبوب ملی و بین‌المللی ساخت، آنان درس‌هایی از این جریان گرفته‌اند. دشمن این را به‌خوبی دریافته که حمله مستقیم به حزب سیاسی، آن نیرو را مطرح‌تر خواهد ساخت. مثلاً وقتی در هشتم ثور ۱۳۹۱ حزب همبستگی تظاهرات بزرگی را راه انداخته تصاویر رهبران جنایت‌کار را به آتش کشید، غوغایی علیه حزب ما در پارلمان جنگسالاران بلند شد و فوری حکم تعلیق حزب ما را صادر کردند که انعکاس وسیع ملی و جهانی یافت و سازمان‌های مدافع آزادی و عدالت در چندین کشور جهان به دفاع از حزب ما برخاستند. این باعث گردید که ستمگران فوری عقب‌نشینی کرده، حکم تعلیق شان را پس بگیرند چون می‌دانستند که در آخرین تحلیل از این حکم حزب ما سود می‌برد و بیشتر در قلب مردم راه باز کرده زمینه کار برایش هموارتر می‌شد.

تظاهرات حزب همبستگی در ۱۳۹۲ در تقبیح سیه‌روهای ۸ و ۷ ثور، پولیس مجهز در اطراف تظاهرکنندگان دیوار انسانی تشکیل داده جلو ورود صدها هواداران ما را که می‌خواستند به ما بپیوندند، گرفتند.

این را نیز نباید فراموش کرد که یک دولت فاسد و مافیایی که شکل شرکت سهامی را به‌خود گرفته‌است، ممکن نیست اداره یک‌دست و مقتدر بنیان نهد که هر لحظه طبق خواست حکام عمل نماید. اگر رده‌های بلند دولت متشکل از ستم‌کاران معلوم‌الحال است، اما اکثریت قاطع منسویین و رده‌های پایین آن را مردم عام تشکیل می‌دهند که خود تحت ستم قرار داشته‌بنا شعارها و خواست‌های حزب ما برای شان دلپسند است. ما تجارب فراوانی داریم که در جریان اکسیون‌های ما، تعدادی از نیروهای امنیتی با آن که از بالا وظیفه داشته‌اند که جلو ما را بگیرند، اما در عمل حمایت شان را با ما اعلام نموده، نخواسته‌اند مانع جدی ایجاد نمایند و حتا با ما همکاری نموده‌اند. در تظاهرات تقبیح هشتم ثور ۱۳۹۱ که امنیت ناملی با تمام توان کوشید مانع راهپیمایی ما گردد،

یکی از منسویین پولیس که در ساحه اعزام گردیده بود تا مشکل تراشی نماید در برابر نماینده حزب ما اعتراف نمود: «شما تصاویر این رهبران را چلیپا زده‌اید اما دل من می‌خواهد که بر آنان بشاشم، اما چه کنم مارشال صاحب امر کرده که به هیچ‌صورت این تظاهرات را اجازه ندهید.» تجارب سایر کشورها نیز به اثبات رسانیده‌است که یک مبارزه عدالت‌خواهانه با شعارهای توده‌پسند در کشورهای استبدادی حمایت حتا نهادهایی از درون دولت را کسب می‌کند.

البته ما همیشه مترصد اوضاع بوده و می‌دانیم که بنابر اقتضای شرایط باید در تاکتیک‌های مبارزاتی خود نیز تغییرات لازم را وارد کنیم. در این میان، داشتن پیوند و پایه توده‌ای و کار در بین نادارترین و ستمدیده‌ترین اقشار جامعه کلید رمز پیروزی هر تشکلی است که علیه استبداد و استعمار قد علم می‌کند. حزب ما نیز اگر از یکسو از حقوق قانونی‌اش به مثابه حزب رسمی سود می‌برد اما از جانب دیگر عمدتاً بر پایگاه توده‌ای‌اش در مناطق مختلف افغانستان اتکا دارد و آن را نقطه قوت و راز پایداری، ادامه کاری و ایستادگی‌اش می‌داند و با جدیت تمام برای بسط این پیوندها کوشا است. تاریخ صریحاً حکم می‌کند، نیرویی را که در قلب توده‌ها جا داشته باشد نمی‌توان با بزرگ‌ترین امکانات و پیشرفته‌ترین زرادخانه جهان نیز نابود ساخت.

اگر بنیادگرایان و صاحبان خارجی شان طی سیزده سال به حمله مستقیم به حزب همبستگی و شخصیت‌های دموکراسی‌خواه متوسل نشدند، اولاً به دلیل درگیری شدید داخلی کمپ ارتجاع و شاخ به شاخ بودن شان با تروویست‌های طالبی است. ثانیاً متاسفانه نیروهای دگراندیش و مترقی در مقایسه با دوران حاکمیت روس‌ها فوق‌العاده ضعیف است و دشمن آن را حریف بالفعل تشخیص نداده‌است. به موازات رشد جنبش‌های عدالت‌خواهانه و ضداشغالگران و ایادی داخلی‌اش، طبعاً این وضعیت تغییر کرده آنان بیشتر به فاشیزم و سرنیزه متوسل خواهند شد.

حزب ما سال‌هاست که از سنگر به اصطلاح «چپ» نیز مورد حمله قرار گرفته و مقالاتی علیه ما انتشار داده‌اند. اینان بر ما می‌تازند که چرا در داخل حزب رسمی داریم ولی هیچ‌گاهی خود را زحمت نمی‌دهند که ببینند از این امکانات علنی چه استفاده‌هایی علیه خاینان داخلی و اربابان خارجی شان می‌کنیم. اکثراً «چپ»‌های زردرویی که بر ما می‌تازند، خود در اروپا و امریکا و کانادا از سوسیال‌های «امپریالیزم» تغذیه کرده از بستر گرم شان علیه ما شعار می‌دهند. از همین‌رو این قماش عناصر که با جنایت‌کاران داخلی همگام شده ما را آماج حملات قلمی قرار می‌دهند، به حدی برای ما غیرجدی

اند که حیف دانسته‌ایم انرژی خود را در پاسخ‌دادن به آنان هدر دهیم. آنان اصلاً از دشواری‌های راه و ریسک‌های عظیم کار و مبارزه در داخل کشور آگاهی ندارند و چون خود شهادت مبارزه سخت را ندارند، تصور ایستادگی یک حزب پیشرو دیگر در این چنین جو در مخیله تنگ شان نمی‌گنجد بناً آن را با اتهامات رذیلانه می‌آلایند.

در بحث‌های خصوصی با دوستانی که از ما می‌خواستند به جواب این نوشته‌ها بپردازیم، تصریح نموده‌ایم که ما این عناصر را زمانی جدی خواهیم پنداشت که خود شهادت به خرج داده بیایند در

**ما می‌خواهیم نخستین نیروی
در کشور باشیم که در راه‌هایی
افغانستان، رفاه مردم و دموکراسی
واقعی بها بپردازیم.**

داخل افغانستان و بین مردم به حداقل کار عملی آگاه‌گرانه بپردازند. تا وقتی مبارزه آنان مجازی و صرفاً در سطح حرف باشد، برای ما از هیچ‌گونه ارزشی برخوردار نیستند. البته گذشتن از امکانات زندگی غرب و پانهادن به جهنم سوزان افغانستان شاید انتظار بلندی باشد، ما از اینان خواسته‌ایم که در همانجا نیز می‌توانند کارهای عملی مهمی انجام دهند، مثلاً وقتی جنایت کاران افغانستان برای سفرهای رسمی آمده مورد استقبال دولت‌ها قرار می‌گیرند، لطف کنند چند تن را بسیج کرده تظاهراتی راه اندازند و این خاینان را با تخم گندیده و جتلی مورد استقبال قرار داده رسوا سازند. چند سال قبل گروه‌های مدافع حقوق بشر ایتالیا علیه حضور محقق در آن کشور دست به چنین کارزاری زده باعث رسوایی او گردیدند. اما از این «چپ»‌های افغان که خود را سرتاج مبارزه می‌پندارند هرگز یک کار عملی درخور توجه ندیده‌ایم. هرگاه از این «انقلابیون» حراف تعهدی در سطح مدافعان حقوق بشر ایتالیا نیز دیدیم، آن گاه می‌شود در مورد اینان تجدید نظر کرده انتقادات شان را نیز جدی تلقی نماییم.

دشمنان ملت، آنهایی که زیر سایه امریکا دار و ندار کشور را در چنگ گرفته‌اند، نیروهایی اند که به‌خاطر جنایت و فساد و پلیدی‌های شان بین مردم منفور بوده به زور کرسی‌هایی که در چنگ دارند ترکنازی دارند. آنان بین مردم پایه ندارند و این بالاترین نقطه ضعف شان را می‌سازد که مبارزه آزادی‌خواهان در برابر آنان را سهل می‌سازد. اما برعکس، شعارها، سیاست‌ها و موضع‌گیری‌های حزب همبستگی با خواست‌های ملت هم‌خوانی داشته، ما خوشبختانه در اکثر مناطق افغانستان با اتکا به مردم به اکسیون‌های اعتراضی دست می‌زنیم و به‌خاطر این پایه مردمی است که دشمن نمی‌تواند در معادلاتش

آن را نادیده بگیرد.

نیروهای ارتجاعی و خادم بیگانگان که ظاهراً نیرومند به نظر می‌رسند در طولانی‌مدت در برابر نیروهای عدالت‌خواه و مردمی ناتوان اند. آنان عمدتاً به دالر و کمک‌های بیگانگان اتکا دارند و روزی که این کمک‌ها قطع گردد عمر بیهوده شان به سر می‌رسد. ثانیاً اعضای رهبری این احزاب هم که در محور زد و بندهای پولی و سود شخصی گردهم آمده‌اند، آن چنان برای منافع خودی دست به جنایت و فساد و چپاول زده‌اند که چهره‌های خایانه‌شان نزد مردم کاملاً فاش گردیده در افکار عامه ملت محکوم ابدی اند. ما در افغانستان در عمل دیده‌ایم که اینان هر روز اتحاد و پیمان‌هایی می‌بندند اما فردا آن را دوباره می‌شکنند. به‌طور نمونه حزب جمعیت با همه غر و پف‌اش طی سیزده سال گذشته موفق نشد که کنگره‌ای دایر نماید چون درگیر جنگ قدرت است و هر کدام از سران می‌خواهد در راس آن قرار داشته باشد. و یا حزب اسلامی عملاً به چندین پارچه تقسیم شده و هر کدام بالای نام «حزب اسلامی» باهم بزکشی دارند.

تنها حربه گروه‌های ضد مردمی و خاین جنگ‌انداختن به اختلافات قومی و سمتی و مذهبی و زبانی است که با دادن آگاهی به ملت می‌شود این حربه آنان را ناکاره ساخت. روز تاروز ملت به ماهیت این عناصر پی برده و بازی‌های مسخره آنان بیش‌تر بین مردم فاش می‌گردد. به موازات ارتقای آگاهی و تنفر مردم از میهن‌فروشان و جنایت‌کاران حاکم، راه برای تشکیل‌های وطن‌دوست و مردمی بازتر و زمینه فعالیت وسیع‌تر می‌گردد. البته نباید فراموش کرد که دولت‌های مستبد و ضد ملی این تجارب را هم فراموش نمی‌کنند که اگر راه را برای هرگونه کار علنی و قانونی احزاب و شخصیت‌های عدالت‌خواه و مترقی ببندند، آنان به شیوه‌های دیگر مبارزه و منجمله مبارزه مخفی و در مواردی مبارزه مسلحانه دست می‌زنند که در این صورت کار رویارویی برایشان دشوارتر و خطرناک‌تر می‌گردد. مثال‌های متعددی در کشورهای استبدادزده را سراغ داریم که اعمال فاشیسم در برابر احزاب پیشرو کار را برای دولت‌ها وخیم‌تر ساخته‌است. همین اکنون دولت هند خود مدعی است که مبارزه مسلحانه گروه‌های مشهور به ناکسلیست در چندین ایالت، آن کشور را با «بزرگ‌ترین تهدید ملی تاریخش» مواجه ساخته‌است. ناکسلیست‌ها مناطق وسیع را در کنترل داشته سیستم اداری خود را در آنجا اعمال می‌نمایند. آنان تمامی ستم‌کاران را اعدام و یا فراری ساخته زمین‌های شان را میان دهقانان فقیر تقسیم کرده‌اند.

آنانی که از چنین اوضاع آشفته و درز افتاده میان دشمن به سود ملت استفاده نمی‌کنند

و شرایط را برای گریز از مبارزه خطرناک تر از آنچه جریان دارد قلمداد می کنند، در حقیقت اراده‌ای برای مبارزه ندارند و در سطح حرف مبارز اند و بس. اگر تعهد و ایمان برای مبارزه و خدمت به وطن و مردم وجود داشته باشد، در هر شرایطی می توان راه و تاکتیک مناسب پیکار را دریافت.

حزب همبستگی با اندوخته‌های عملی از اوضاع سیاسی کشور و تجارب گرانبهای جنبش‌های آزادی خواهانه در سراسر جهان بدین نتیجه رسیده که در سیه ترین و خونین ترین وضعیت هم می شود کاری به سود مردم کرد و در مقابل اشغالگران و جنایت کاران معلوم الحال تا خیزش همگانی به آگاهی دهی پرداخت و رنه این حلقه اسارت سال‌های سال دست و پای ملت را بسته و ما را زبون خواهد ساخت. به میزان فساد و چپاول و وطن فروشی حکام پوشالی، تنفر همگانی در برابر آنان اوجگیر می گردد و این شرایط زمینه را برای مبارزه دموکراسی خواهانه ضد بنیادگرایی و اشغال مساعدتر می سازد.

دولت پوشالی کرزی استقلال
را جشن می گیرد!

توجه ویژه به اقلیت هندو، ...

«خوست یکی از ولایت‌های افغانستان است که در گذشته اقلیت هندو و سیک‌ها در آنجا زندگی می‌کردند. اما به دلیل غصب زمین‌های شان و فشارهایی که در زندگی شان دیدند، اکثر شان این منطقه را ترک کردند. اکنون فقط یک تن از آن‌ها در ولایت خوست باقی مانده‌است و آن هم برای نگهداری از درمسال یا مکان مذهبی خود.»

ستم بر هندوان و سیک‌ها به این خلاصه نمی‌شود. در دوران حاکمیت شر و فساد تنظیمی هستی و ناموس آنان مورد تاراج و حشیان تفنگ‌به‌دست قرار گرفت. جایزاده‌های شان توسط قومندانان تنظیمی غصب گردید؛ بر زنان شان تجاوز صورت گرفت؛ مردان شان را به زور ختنه کردند؛ زیر بارش راکت و بمب عزیزان شان را تکه پاره نمودند که در نتیجه اکثر آنان مجبور به ترک وطن گردیدند. اکثر خانه‌های زورمندان تنظیمی در منطقه کارته پروان کابل ملکیت هموطنان هندو و سیک ما بوده که آن را به زور تصاحب کرده‌اند.

خانواده‌هایی که یا با تحمل همه مشقات و بدبختی‌ها کشور را ترک نکرده‌اند و یا هم طی سیزده سال گذشته به کشور برگشته‌اند، در فضای ترس و بی‌باوری شدید به سر برده از هیچ‌گونه حقوق انسانی برخوردار نیستند. به آنان فقط وعده‌های چرب و گرم داده می‌شود، اما در عمل حتا برای سوزانیدن اجساد مرده‌های شان جایی ندارند و فغان شان همه‌روزه بالااست. در کشوری که یک اقلیت مذهبی آن وضعیت مشابه دوران مکدر عبدالرحمن خانی داشته باشد، ادعای موجودیت دموکراسی شیادی‌ای بیش نیست. جنایت و بربریت در برابر هموطنان هندو و سیک ما که ساکنان اصلی این سرزمین بوده هیچگاه ضرری از آنان متوجه کسی نشده‌است، لکه ننگی است بر دامان وطن ما که باید آن را با فشردن دست این فراموش‌شده‌ترین و مظلوم‌ترین هم‌دیاران ما و احقاق حقوق شان زدود.

د ایران کرغین رژیم په وژن‌خای کی د آزادی غوښتونکو بندیانو څخه ملاتړ کوو!

Free all Political Prisoners in IRAN!

Free Reza Shahabi!

رضا شهابی،

تعظیم و درود به استقامت!

HAMBASTAGI.ORG

حزب همبستگی افغانستان

د ایران په فاشیستی رژیم کی د حسن روحانی تر مشرۍ لاندی د «منځ‌دریځه» سړي وژونکو په رامنځ ته کیدو سره، د آزادی غوښتونکو او روڼ‌اندو نیول، ربړول او په دارخړول په بی‌ساری توگه زیات شو. د «ولایت فقیه» وینه‌څښکونکی دستگاه چی د نابودی په حالت کی هری خواته لاس او پښې وهی د بی‌پناه افغان ګډوالو د لوټ او اعدام ترڅنګ، هره ورځ د ایران شریف ولس په حق کی هم زړه‌بورنونکی جنایتونه ترسره کوی او

هر مخالف غږ د هیتلر په خیر ځیې. رضا شهابی، یو مبارز زیارکښ دی چی د خپلو صنفی کړنو په خاطر، له ۴ کالو څخه راپدیخوا د آخوندي رژیم په بند کی د جسمي او روحي رېړونو لاندی ژوند کوي. هغه په ډیره میړانه له ۵۰ ورځو راپدیخوا د ډوډۍ په نه خوړلو اعتصاب لاس پوری کړی او په ډیر بد حالت کی اوسیری. د خامنه‌ای-روحانی کرغین رژیم د هغه انساني غوښتنو ته هیڅ پام نه کوي. د «ولایت فقیه» ویجاړونکی رژیم په دی آند دی چی د ایران آزادی غوښتونکو او بنسټ‌پالی ضد بچیانو په رېړونه او وینه‌بهیدو سره کولای شي هغوی وډار او آرام کړي ترڅو له خپلو کړنو لاس واخلي. ولی د اسلامي جمهوري د ځناورتوب تاریخ ددی شاهد دی چی نه د رضا شاه مستبد رژیم وکولای شو، او نه به دا د منځنیو پیړیو رژیم وکولای شی چی د ایران په زرگونه نارینه او بنځینه پوه او اتلو په رېړونه د آزادی غوښتنې چیغه د خسرو گل‌سرخي او سعید سلطانپور او ندا او فرزاد کمانگر او شیرین علم‌هولی په ځمکه کی آرامه کړي. زمونږ د خلکو خپلواکی، آزادی او دموکراسی غورځنگ پرته له دی چی د ایران ځناور رژیم پر وړاندی چی له څو کلونو راپدیخوا د ایران غمځپلي آسمان د روښانه ستورو په وینو کی مستی کوی، په قاطع توگه ودیږی، بیکاره، سست او ضربه لیدونکی دی. دغه د ناپوهی او ظلم دستگاه چی په سیمه کی د سرطان په دانه بدله شوی، زمونږ د خلکو د ویجاړی او بربادی سبب هم ده چی له څلورو لسیزو راپدیخوا زمونږ د ملت ځناورو، ناپوهه او ارتجاعی دښمنانو ته وسله ورکوی او له هغوی څخه ملاتړ کوي.

د «افغانستان د همبستگي گوند» د رضا شهابی، نسرین ستوده، مجید توکلی او د هغه هیواد په سلگونه نورو سیاسی بندیانو مقاومت ستایی او په بیړه د آخندی وژن‌ځای څخه د هغوي خوشی کیدل غواړي. مونږ د زړه له کومی د ایران له آزادی غوښتونکي غورځنگ او آزادی غوښتونکو بندیانو څخه ملاتړ اعلانو او د هغوي مقاومت او نه تسلیمیدل زمونږ د مبارزی هیله او د ظلم، خواری او روزواکی په دی نړۍ کی د انساني غرور او شرف نښه ده.

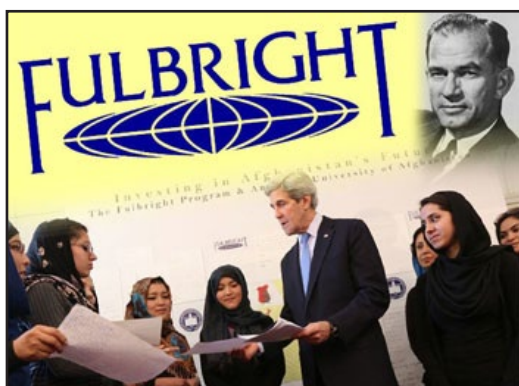
**درد پر رضا شهابی او د ایران سړي وژونکی رژیم په بند کی پر ټولو مبارزانو!
ژوندی او روښانه دی وی د ایران او افغانستان آزادی غوښتونکی جگړه!**

د افغانستان د همبستگي گوند

۱۳۹۳ کال د زمري ۲ نیټه (۲۰۱۴ کال د جولای ۲۴ نیټه)

نویسنده: شکور

بورسیه فولبرایت، برنامه جاسوس پروری امریکا

«ادامه ساخت جنگ
افزارها و متوسل شدن به
جنگ اعتبار ما را بعد از
این خدشه دار خواهد کرد.
سازنده و عاقلانه خواهد
بود اگر به خاطر جلب و
عقد قراردادهای تجارتي،
تحقیقات طبی و دستیابی
به منابع ارزان انرژی با
افراد تحصیل کرده طرف باشیم، کسانی که ما را خوب درک کنند
و مشاورین خوب برای دولت ما باشند. این است هدف برنامه
فولبرایت.»

سناتور ویلیام فولبرایت، بانی و طراح «برنامه فولبرایت»

به این ترتیب دولت جنگ افروز امریکا به فکر ابداع شیوه‌های جدید برای حفظ سیادت سیاسی، اقتصادی، نظامی و فرهنگی خود در جهان برآمد که از آن به نام «امپریالیزم فرهنگی» یاد می‌کنند. کنگره امریکا طرح سناتور فولبرایت را عاقلانه یافت و امضا کرد. حاصل کار این برنامه که در سال ۱۹۴۶ در چهارچوب سیاست خارجی امریکا تحت عنوان زیبای «مبادلات فرهنگی و آموزشی» شکل گرفت، پدید آمدن گروه خاصی از جوانان «امریکایی‌شده» بود که توانستند در رده‌های مهم نهادهای فرهنگی، تحصیلی و دوایر دولتی کشورهای شان نفوذ کرده چرخ را به نحوی از انحا به نفع منافع استعمارگرانه امریکا بچرخانند. طی این مدت، ۲۹ تن از این افراد به ریاست حکومت‌ها رسیده‌اند. تونی بلیر و گوردن براون دو صدراعظم انگلستان از جمله کسانی اند که از طریق این بورسیه‌ها در امریکا تربیت دیده بودند.

برنامه فولبرایت در بیش از ۱۵۵ کشور جهان در حال اجرا می‌باشد که طی این مدت توانسته نزدیک به ۳۳۰ هزار محصل را از طریق بورسیه‌های تحصیلی به دور خود جمع کند. این برنامه برای وزارت خارجه امریکا سالانه در حدود ۳۶۰ میلیون دالر هزینه برمی‌دارد که در مقایسه با بودجه نظامی ۶۸۵ میلیارد دالری و هزینه‌های تریلیون دالری جنگ‌های اشغالگرانه، قطره‌ای از دریا است.

برنامه فولبرایت بین سال‌های ۱۹۵۲ الی ۱۹۷۹ در کشور ما فعال بود و در این مدت حدود ۲۵۰ افغان در پوهنتون‌های امریکا و ۷۵ امریکایی در پوهنتون‌های افغانستان تحصیل نمودند. با اشغال افغانستان توسط امریکا، در ۲۰۰۳ این برنامه به صورت یک طرفه از سر گرفته شد و توجه خاصی به آن صورت گرفت.

پراچی نیک در مقاله‌ای تحت عنوان «بررسی برنامه فولبرایت» که در اگست ۲۰۱۲ برای «پروژه امنیت امریکا - ای.اس.پی.» نوشته، نمونه افغانستان را برجسته ساخته می‌نگارد:

«نمونه افغانستان جالب است که به مثابه یک حوزه دلبستگی استراتژیک مورد ارزیابی قرار گیرد جایی که وزارت خارجه امریکا نارسایی شدید تعلیمی را تجربه می‌کند.... شواهد نشان می‌دهد که دیپلماسی عامه و استراتژی امنیت ملی امریکا در نبود این برنامه صدمه دیده‌است.»

اعلانات بورسیه‌های تحصیلی فولبرایت در تلویزیون‌ها و گوشه و کنار شهرهای کشور ما دیده می‌شوند و دسته دسته مستعدترین جوانان را بعد از تیرشدن از فلترهای

رنگارنگ انتخاب و جهت تحصیل و مغزشویی به پوهنتون‌های امریکا می‌فرستند. در حال حاضر افغانستان از میان تمامی کشورها، بیشترین رقم بورسیه‌های فولبرایت را به خود اختصاص داده‌است. مواجهه امریکا با بحران اقتصادی باعث گردید که میزان بورسیه‌ها را برای بسی کشورها کاهش دهد، اما برعکس در افغانستان این برنامه را افزایش داده‌است. امسال ۱۰۰ بورس ویژه برای زنان در «پوهنتون امریکایی افغانستان» اختصاص داده شده‌است.

حامد کرزی، اشرف غنی احمدزی، فاروق وردک و عزیزالله لودین که طی یک دهه گذشته مهره‌های مهم امریکا در کشور بوده‌اند، از همان آوان جوانی تحت تربیت قرار داشتند.

در سایت سفارت امریکا در کابل، خصوصیات افرادی که در قدم نخست برای بورسیه برگزیده می‌شوند، چنین ذکر شده‌است: «توانایی در همساز شدن با زندگی در امریکا، علاقمندی قوی برای سرگرم شدن با امریکاییان و استعداد بالقوه در ترویج تفاهم دوجانبه بین ایالات متحده و افغانستان.» در شرایط پذیرش متقاضیان از آنان خواسته می‌شود که باید با ختم دوره تحصیل حداقل برای دو سال در افغانستان کار نمایند تا سبب «ترویج تفاهم دوجانبه» گردند و در ضمن «منحیت رهبران آینده در ادارت دولتی و خصوصی افغانستان» فعالیت نمایند.

توجه خاص امریکا به افغانستان ناشی از نیاز عاجلش به کادرهای جوان، مستعد و وفادار می‌باشد که به خوی و بوی امریکایی‌ها آشنا باشند و بتوانند فوری در شریان نظام حاکم داخل شده چرخ دولت مزدور را در حرکت نگه‌دارند. از آنجایی که امریکا

برنامه‌های طولانی مدت در کشور ما دارد، باید پیایی به تربیت مهره‌هایی بپردازد که در آینده جانبازان در خدمت استراتژی آن کشور تلاش ورزند.

بعد از بدنامی بی‌سابقه امریکا در جنگ ویتنام، این کشور از طریق بورسیه‌های فولبرایت تلاش نمود که آبروی از دست رفته‌اش را احیا نموده با تربیت تعدادی از ویتنامی‌ها ذهن مردم را در مورد دولت امریکا تغییر دهد. هیلری کلنتن، وزیر خارجه وقت امریکا، در سخنرانی‌ای در ویتنام به تاریخ ۱۰ جولای ۲۰۱۲ درباره اهمیت برنامه فولبرایت گفت:

«برنامه فولبرایت کمک نموده که تعلقات بین دو کشور را عمیق بسازیم.... این فقط به خاطر تحصیل و کسب مهارت‌ها نیست بلکه به خاطر روابط و چشم‌اندازی است که آنان کسب نموده با خود به کشور شان می‌آورند.»

تعدادی می‌گویند که حامد کرزی یک‌شبه مدارج ترقی پیموده به ریاست دولت رسید. اما واقعیت این است که چندین دهه قبل، مثل بسی رهبران جهان سومی خادم امریکا، او تحت بورسیه وزارت خارجه به امریکا اعزام گردیده برای چنین روزی تحت تربیت کاخ سفید قرار گرفته بود.

امریکا تجربه خوب از اجرای چنین برنامه‌ها در افغانستان داشته است. احمد یوسف نورستانی که امروز مدیریت مسخره‌ترین انتخابات دنیا در کشور ما را به عهده دارد، در ۱۹۷۳ از طریق بورس فولبرایت به امریکا رفت و بعد از اخذ ماستری و دکترا در پروژه‌های مهم در خدمت امریکا قرار گرفت. او در سال‌های مقاومت ضدروسی در پشاور مستقر شده، در برنامه‌های مختلف تعلیمی که هدف اصلی آن‌ها تربیت کودکان و جوانان افغان با افکار بنیادگرایی بود، سهم فعال داشت. در ضمن، او به‌مثابه «متخصص ارشد فرهنگی» اداره معلوماتی امریکا (USIS) مهره‌هایی از تنظیم‌های هفتگانه را انتخاب و

جهت تربیت سیاسی و رهبری در چهارچوب بورسیه‌های فولبرایت، هوربرت همفری و غیره به امریکا می‌فرستاد. نورستانی از ۲۰۰۱ بدینسو، در پست‌های کلیدی دولت کرزی فعال بوده، دولت دست‌نشانده را در متحقق ساختن سیاست‌های امریکا یاری رسانیده‌است.

شخص حامد کرزی نیز در سال ۱۹۸۷ طی یک برنامه تحصیلی وزارت خارجه امریکا برای آموزش شیوه‌های رهبری در آن کشور تحت تربیت قرار گرفته بود.

البته تنها فارغان فولبرایت نه که اکثر تعلیم‌یافتگان «پوهنتون امریکایی بیروت» مانند زلمی خلیلزاد، اشرف غنی احمدزی، انورالحق احدی، محمد یوسف پشتون، محمد همایون قیومی و غیره از مهره‌های اصلی امریکا به‌شمار می‌روند که طی ۱۳ سال اخیر لابی امریکا و غرب را در گیر و بندهای سیاسی افغانستان رهبری کردند.

گری شرون از ماموران کارکشته سی.آی.ای در آسیا در کتابش «ماموریت سقوط: چگونه سی.آی.ای عملیات براندازی طالبان را در افغانستان رهبری کرد؟» از یک کارمندان عالی‌رتبه سیا در دهه ۸۰ میلادی نقل می‌کند: «در اولین ملاقات با افرادی مانند کرزی و مسعود خلیلی، ما می‌دانستیم که اینان چهره‌های "مدرن" جامعه قبیله‌ای افغانستان هستند و به عوض جنگ با یک کلاشنکوف بر ضد روس‌ها در کوه‌ها، در راه منافع ما در کاخ‌های سیاست، بهتر و خوب‌تر خدمت خواهند کرد.»

گری شرون از ماموران کارکشته سی.آی.ای در آسیا در کتابش «ماموریت سقوط: چگونه سی.آی.ای عملیات براندازی طالبان را در افغانستان رهبری کرد؟» از یک کارمندان عالی‌رتبه سیا در دهه ۸۰ میلادی نقل می‌کند: «در اولین ملاقات با افرادی مانند کرزی و مسعود خلیلی، ما می‌دانستیم که اینان چهره‌های "مدرن" جامعه قبیله‌ای افغانستان هستند و به عوض جنگ با یک کلاشنکوف بر ضد روس‌ها در کوه‌ها، در راه منافع ما در کاخ‌های سیاست، بهتر و خوب‌تر خدمت خواهند کرد.»

سفارت امریکا در کابل از میان هزاران متقاضی ناآگاه از ماهیت این برنامه به اعزام افرادی اولویت می‌دهد که در بازگشت به افغانستان بتوانند نهاد و انجمن ساخته، پروژه‌های خیالی و عوام‌فریبانه سفارت و USAID را پیاده نمایند و یا مشاور و رییس «سوپر سکیل» این و آن وزارت درآمده منافع پشت پرده امریکا را تامین نمایند. بازار

مکاره انجویی امروز افغانستان را بیشتر همین افراد «امریکایی شده» می چرخانند که با گرفتن میلیون‌ها دالر پروژه‌های مسخره زیر نام «تساوی جندر»، «ارتقای ظرفیت زنان» و... زنان بلادیده ما را با پنبه سر می‌برند.

اهمیت بورسیه‌های فولبرایت برای امریکا به درجه‌ای است که آن را شامل «پیمان استراتژیک» با افغانستان نیز ساخت. در بخشی از پیمان آمده‌است:

«الف: ایالات متحد امریکا تعهد می‌نماید تا ابتکاراتی چون برنامه‌های تبادل تحصیلی و فعالیت‌های مربوط به آن را افزایش دهد که این ابتکارات شامل بورسیه‌های فولبرایت و برنامه‌های آموزش رهبری برای بازدیدکنندگان بین‌المللی می‌گردد.»

این تنها افغانستان نیست که آماج برنامه جاسوس‌سازی فولبرایت قرار گرفت. امریکا بعد از تصویب این برنامه در کنگره به سراغ ایران رفت تا نسل جدیدی از «نخبگان» دل‌بسته امریکا را پرورش دهد. عجله امریکا هم بی‌دلیل نبود. این کشور از خیزش جنبش‌های ملی‌گرا و چپ در ایران که در دهه‌های ۱۹۴۰ و ۱۹۵۰ اوج گرفته بودند، به شدت نگران بود که مبادا نمونه‌ای از انقلاب چین در آنجا تکرار شود. از سوی دیگر صنعت نفت ایران در آن زمان لقمه چربی به امریکا و انگلستان بود که برای تداوم قبضه شان به گردانندگان وفادار و مطیع نیاز داشتند. برای این اهداف، برنامه فولبرایت در چارچوب «کمسیون مبادلات فرهنگی و آموزشی ایران و امریکا» در ۱۹۴۹ وارد عمل شد. در قسمتی از اسناد محرمانه‌ای که توسط سفارت امریکا در ایران تهیه و برای وزارت خارجه و «سیا» فرستاده می‌شد، آمده‌است:

«برنامه مبادله آموزشی (برنامه فولبرایت) با ایالات متحده که برای تاثیرگذاری بر رهبران، متخصصان، دانشجویان، معلمان و اساتید پژوهشگر ایرانی طراحی شده‌است، ابزار موثری برای حفظ و توسعه روابط ما با ایران و تقویت عناصری از آن جامعه است که جو مناسبی برای سیاست خارجی ما فراهم کند.... برنامه باید بر اساس درجه‌ای از این اعتقاد پیاده شود که هر بورسیه‌ای برای ایجاد تحول آرام در جامعه خود، پیوندهای سیاسی نزدیک یا حداقل ارتباط دوستانه با ایالات متحده کار خواهد کرد»

(FSD, 1959: 3)

نویسنده: فرزاد

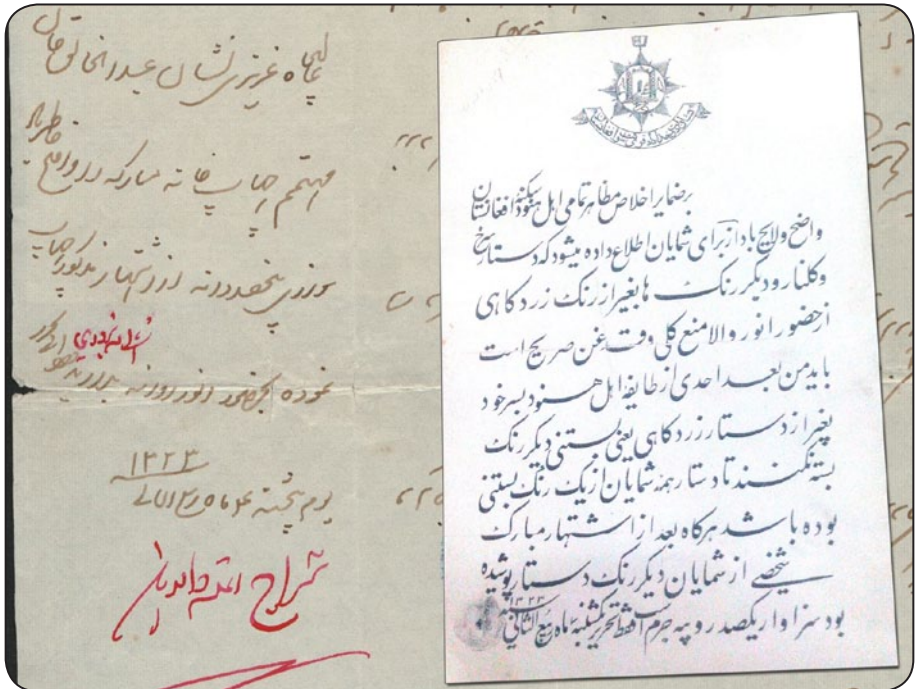
توجه ویژه به اقلیت هندو، گواه عدالت خواهی شاه امان الله

میزان تعهد و باورمندی یک شخص، حکومت و یا تشکل به دموکراسی را در برخوردش به مظلوم ترین و فراموش شده ترین اقشار و گروه های جامعه می توان محک زد. در این نوشته برخورد شایسته و انسانی شاه امان الله به اقلیت هندو و سیک کشور را از لابلای اسناد تاریخی به تحلیل می گیرم تا

اعتقاد راسخ این قهرمان راستین ملت ما به عدالت و وحدت ملی را بیان نموده باشم. استقلال، دموکراسی و عدالت، سه ارزش بزرگ و به هم پیوسته جوامع انسانی اند که یکی بدون دیگری مفهوم ندارد. سیزده سال است که در افغانستان از موجودیت «دموکراسی» و «حقوق بشر» حرف ها زده می شود و به اصطلاح «جامعه جهانی»، دولت پوشالی کرزی و چاکران غرب طوری استدلال می کنند که گویا این نخستین بار

است که بنابر لطف و کرم امریکا و غرب، این ارزش‌ها به مردم افغانستان به قسم تحفه پیشکش گردیده‌اند. اما هر فرد با وجدان و با حداقل آگاهی می‌تواند درک کند که در نبود استقلال و عدالت، دموکراسی فقط به درد جنایت کاران و خاینان ملی می‌خورد و بس.

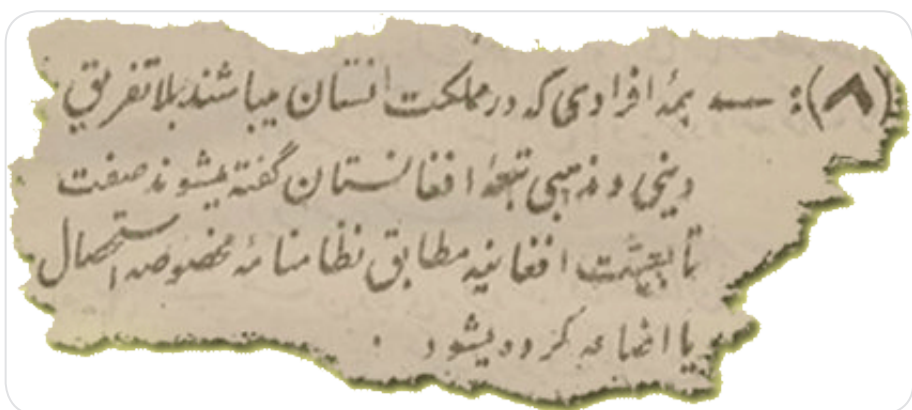

امیر حبیب‌الله خان (پدر امان‌الله خان) که فرد مستبد و تنگ‌نظر بود، همسان پدر خون‌خوارش عبدالرحمن خان در برابر هندوان افغانستان از سیاست شدیداً تبعیض آمیز و ضدانسانی کار می‌گرفت. او طی فرمانی امر نمود که تمامی هندوان باید دستار زرد بر سر کنند ورنه یکصد روپیه جریمه خواهند شد. طالبان وحشی نیز در دوران حاکمیت شان چنین قید و بندی را بر هندوان و سیک‌های افغانستان اعمال نمودند.

مردم ما حدود یک قرن قبل، در دوره مشعشع امانی به نخستین پله‌های دموکراسی و عدالت پا گذاشتند و این شاه مترقی بعد از کسب استقلال کشور گام‌هایی در راه تأمین عدالت، دموکراسی و وحدت ملی واقعی (و نه «وحدت ملی» عوام‌فریبانه از نوع اشرف غنی و عبدالله تحت قیادت جان کری!) گذاشت.

شاه امان‌الله تلاش نمود که بی‌عدالتی، ستم، بردگی، استبداد، تصفیه نژادی و دیگر جنایاتی را که بخصوص در دوره حاکمیت پدر کلانش عبدالرحمن خان جانی و پدرش حبیب‌الله خان زنباره و فاسد علیه اقلیت‌های قومی و مذهبی و در مجموع ملت اعمال

می گردید رفع نموده جامعه قبیله‌ای افغانستان را قانونمند سازد. به همین دلیل در طی حاکمیت ده ساله‌اش تقریباً هفتاد نظامنامه یا قانون را تدوین و به مرحله اجرا گذاشت. نخستین قانون اساسی افغانستان تحت عنوان «نظامنامه اساسی دولت علیه افغانستان» را از لویه جرگه مشرقی در ۱۳۰۱ تصویب کرد که آن را می‌توان یک تغییر جهشی در تاریخ کشور خواند. به همین دلیل، امان‌الله خان را «پدر قانون اساسی افغانستان» نیز می‌خوانند. در این قانون تبعیض جنسی، قومی، مذهبی، دینی و... ممنوع گردیده، برای تمامی اتباع کشور حقوق مساوی در نظر گرفته شده‌است.

یکی از ماده‌های نخستین قانونی اساسی افغانستان در دوره امانی، تبعیض بین اقوام و مذاهب و بردگی را ممنوع قرار داد.

ماده دهم «نظامنامه» تصریح می‌دارد:

«حریت شخصیه از هرگونه تعرض و مداخلت مصئونست هیچکس بدون امر شرعی و نظامات مقننه تحت توقیف گرفته و مجازات کرده نمی‌شوند، در افغانستان اصول اسارت بالکل موقوف است از زن و مرد هیچکس دیگری را بطور اسارت استخدام کرده نمی‌تواند.»

و ماده ۱۶:

«کافه تبعه افغانستان بحضور شریعت غرا و نظامات دولت در حقوق وظائف مملکت حق مساوات دارند.»

ماده دوم نظامنامه مشخصاً حقوق هندو و بوران افغانستان را به رسمیت می‌شناسد: «دین افغانستان دین مقدس اسلامی است. دیگر ادیان اهل

هندو، یهودی که در افغانستان هستند بشرطیکه آسایش و آداب عمومی را اخلا نکنند نیز در تحت تامین گرفته می‌شوند.»

قوانین امانی، مثل قوانین دولت کرزی در سطح حرف و صرفا روی ورق نبود، امان‌الله خان و یاران ترقی‌خواه وی برای عملی ساختن آن تلاش سختگیرانه می‌نمودند. بر اساس این قانون، هزاران برده و کنیز مخصوصا ملیت هزاره از بند رها شدند، به کله‌منار ساختن‌ها، فشارهای مذهبی برای حنفی کردن شیعیان، کوچ دادن‌های اجباری، قیدوبندها بر هندو باوران و سایر انواع استبداد و خودکامگی‌ها نقطه پایان گذاشته شد.

۲۲ نوامبر ۱۹۲۱: هیئت انگلیس و افغان در کابل جهت امضای معاهده استرداد استقلال افغانستان.

در این هیئت در کنار محمود طرزی و دیگران دو تن از هندوان افغانستان دیوان نرنجنداس و دیوان نند لال بهسین از کارشناسان دفتر شاه امان‌الله شرکت داشتند.

زنده‌یاد میرغلام محمد غبار در «افغانستان در مسیر تاریخ» (جلد اول، ص ۷۹۴) در خصوص آزادی‌هایی که امان‌الله خان برای هندوان افغانستان داد، می‌نویسد:

«دولت از همه پیشتر متوجه تحکیم بنیان وحدت ملی افغانستان گردید. و عاقلانه این وحدت ملی را بر محور برادری و حقوق مساوی مردم افغانستان به گردش انداخت....»

در مجالس مشوره ولایات قندهار و غزنی و جلال‌آباد و انجمن معارف کابل، یک یک نفر نمایندگان انتخابی هندوهای افغانستان شامل و در امور اداره سهیم گردیده قید رنگ زرد از دستار و معجر

(*) هندوها با باقیات پول جزیه (طبق فرمان حمل ۱۲۹۹ مساوی می ۱۹۲۰ شاه امان الله خان) مرفوع گردید، و اولاد هندو در مدارس ملکی و نظامی (لیسه های حبیبیه و حربیه) و افسری اردو قبول شد. دیگر تبعیض و تفریق از نظر نژاد و زبان و مذهب و قبیله وجود نداشت، معاش مستمری و نسبی عشیره محمد زایی و خان ها با امتیازات روحانیون لغو گردید و ملت حقوقاً مساوی شد.

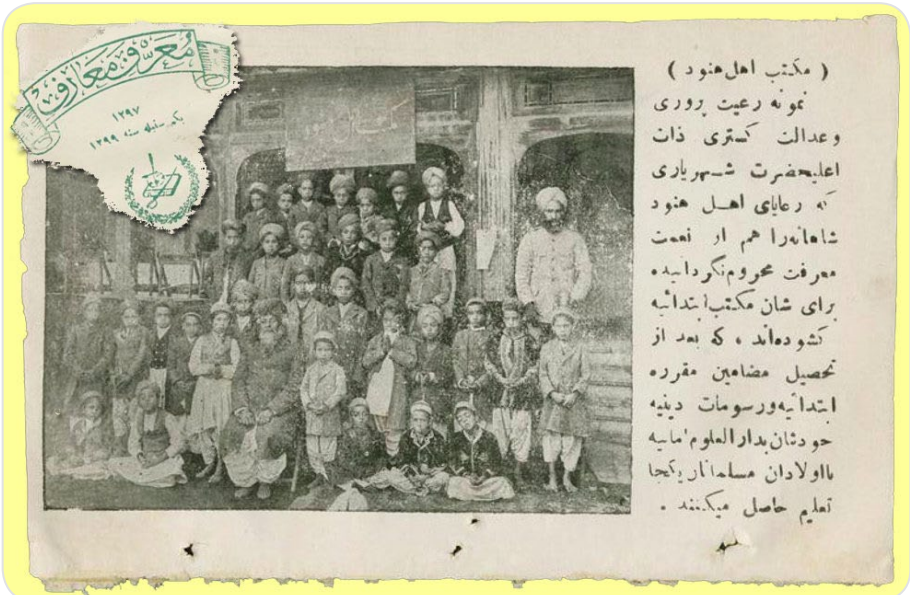
مقایسه اقدامات شاه امان الله با وضعیت خپله خند امروز که حتا تخصیص یک کرسی در پارلمان برای هندوان را جنگسالاران و فاسدان تیکه دار دین و عقاید ملت تحمل نکردند، به روشنی محیلانه و دروغین بودن شعارهای میان تهی «دمو کراسی»، «وحدت ملی» و «حقوق بشر» حکام فاسد را به نمایش می گذارد. ایشورداس در سخنرانی ای در کنفرانس «نگاهی به دورهء امانی» در مورد توجه ویژه امان الله خان به شخصیت های مستعد هندو باور گفت:

«امان الله خان در کابینه حکومتش دیوان نرنجنداس را که شخص مستعد و مجرب در امور مالی و حربی بود به صفت وزیر مالی مقرر کرد و در جمع هیات امضای معاهده شناخت استقلال افغانستان شامل نمود. همچنان دیوان نند لال بهسین مشهور به پایی نندو را که در ادبیات زبان های فارسی، هندی و سانسکریت دست توانا داشت در دستگاه دارالانشاء دارالسلطنه مقرر کرد. دیوان نند لال بهسین، با دیوان مانک چندکپور و دیوان نند لال کهنه، تمام اسناد محرم، مواد تبلیغاتی و شبنامه هایی را که از جانب شاه امان الله به منظور تشدید مبارزه استقلال خواهی به جنبش آزادی خواهان هندوستان ارسال می شد، از زبان فارسی به زبان های هندی و سانسکریت برگردانی می کردند. آنان از وقار و مقام خاص نزد شاه برخوردار بودند.»

در اوایل دوره امانی، جمعی از سران هندوان با پیشکش عریضه ای به شاه، از مشکلاتی که با آن مواجه بودند، شکایت کرده خواهان حل مسایل شان گردیدند. امان الله خان طی فرمان مورخ ۱۲ حمل ۱۲۹۹ تمامی خواسته های هندو باوران را مورد توجه قرار داد. در بخش هایی از این فرمان آمده است:

«امر است که هیچکس از هنود را مجبور به مسلمانی نکند. و اگر ثابت شد که در حق او شاهی ناحق کسی داده بود از شاهد

مذکور مبلغ پنجمصد روپیه جرم گرفته سه سال زندانی می‌شود.... هر قسم دستار و دریشی که می‌پوشند بی‌پوشند.... امر است که تماما مثل حقوق مسلمان‌ها مال‌ها و حقوق هندوها را محاکم سرکاری غمخواری کنند نه تنها در باب مال دزدی بلکه در جمیع دعوی‌های حقوق‌شان به عدالت و مساوات تحقیق کرده شود.»

تصویری از «مکتب اهل هنود» که در شماره اول سنبله ۱۳۹۹ مجله «معرف معارف» که از سوی وزارت معارف دولت امانی نشر می‌شد، به چاپ رسیده است.

امان‌الله خان برای تعلیم و تربیه و باسواد ساختن ملت تلاش فراوان داشت. او در یکی از نطق‌هایش گفت:

«من هر قدر در باب ترقی و بهبودی شما ملت تفکر نموده‌ام بدون علم دیگر راهی نیافته‌ام و پایه اول علم مکتب است.... تا کی در این مغاک جهل بوده از عالم بی‌خبر و از علم محروم باشید.»

به همین دلیل در ماده ۶۸ نظامنامه قید نمود که «برای تبعه افغانستان درجه ابتدایی تحصیل معارف حتمی و مجبوریست...»

او مکاتبی را برای هندو باوران افتتاح نمود تا کودکان آنان از سواد محروم نمانند. امان‌الله خان برای نظارت از پیشرفت جریان اصلاحاتش، شخصا به ولایات مختلف سر

می‌زد و مخصوصاً مکاتب جدید التاسیس را بازرسی می‌نمود. وی در گزارش تفتیش قندهار که در جزوه «حاکمیت قانون در افغانستان» به قلم خودش نشر شده، می‌نویسد:

«در مکتب اهل هندو رفتم تعداد طلبه‌ء شان را نسبتاً کمتر یافتم و آن علت دارد. زیرا که هندوهای قندهار را ما از دست خود از مکاتب رم دادیم. چنانچه که سال گذشته کدام سرمعلم یک یا دو نفر هندوبچه را بزور مسلمان کرده، نی چنانچه بیشتر گفتیم که مسلمانی بزور و دادن پول نیست و باید ما با هندوهای مملکت خود اینطور وضع را اختیار نکرده، اسباب تنفر آن‌ها را روی کار نیاوریم. معلم و مدیر مکتب بجز از دادن تعلیم هیچ حق این امر را ندارد که به مسلمان شدن و هندو ماندن آن‌ها غرض و کاری داشته باشد.... باید کوشش ما و شما از عالم بودن و دانسته شدن تمام افراد افغانستان باشد! اگرچه مسلمان باشد و یا هندو و یا دیگر کسی باشد....»

یک غلطی دیگر در مکتب هندوها دیدم که آن‌ها دینیات خودها را تعلیم درست نمی‌گرفتند. برای آینده امر کردم در ساعتی که مسلمانان دینیات اسلامی خود را می‌خوانند، باید طلبه‌ء هندو نیز دینیات هندویی خود را و گرن خودها را بخوانند.»

«هندو، هزاره، شیعه، سنی، احمدزایی و پوپلزایی نداریم بلکه همه یک ملت هستیم و آنهم افغان.»

شاه امان‌الله خان

این عطف توجه و جدیت امان‌الله خان را با وضعیت ابتر امروزی مقایسه کنید که با وجود سرازیر شدن ده‌ها میلیارد دالر پول خیراتی، میلیون‌ها کودک ما از تعلیم بی‌بهره اند و در این میان کودکان

خانواده‌های هندو و سیک که هنوز از کشور فراری نشده‌اند، از هیچ‌گونه امکانات تعلیمی برخوردار نیستند.

اصلاحات امانی که قطع معاش مستمری به روحانیون و خان‌ها را نیز شامل می‌شد، کاخ‌های ملاهای مفتخوار و فیودال‌ها را به لرزه درآورده بود، باعث گردید که آنان بنای مخالفت و بغاوت در برابر دولت امانی را پیشه نمایند. عطش فراوان امان‌الله خان برای پیشرفت و تعالی هرچه زودتر وطن و مردمش باعث شد که او در عملی نمودن اصلاحاتش دچار اشتباهات و شتابزدگی‌هایی نیز شود که زمینه را برای عناصر مرتجع و خاین مساعدتر ساخت.

در لویه جرگه پغمان در سال ۱۳۰۳، تعدادی از روحانیون بر اصلاحات و ماده‌های نظامنامه اعتراض نموده جلو تصویب بعضی ماده‌ها (مثلا تعیین سن ازدواج ۱۸ سال برای دختران و ۲۲ سال برای پسران و غیرقانونی ساختن چندهمسری و غیره) را گرفتند. در کتاب «رویداد لویه جرگه دارالسلطنه» که در سال ۱۳۰۳ انتشار یافته،

جریان کامل این اختلافات درج گردیده‌است. براساس این کتاب، مولوی عبدالواسع قندهاری مشخصا بر ماده دوم در خصوص حقوق هندوان اعتراض کرد، آن را غیرشرعی خوانده می‌گفت باید «در بین اهل هند و مسلمانان مانند سابق فرق و امتیازیکه از آن ظاهرا شناخته شود باشد.»

۱۶ نوامبر ۲۰۱۲: جمعی از هموطنان سبک با جسد یکتن از عزیزان شان در کابل دست به تظاهرات زدند. آنان می‌گفتند هندوسوزان آنان در منطقه قلعه‌چ غصب شده و حال جایی برای سوزانیدن این جسد شان ندارد و دولت هم به مشکل آنان کوچک‌ترین توجهی ندارد.

اما شاه امان‌الله و تعدادی از یارانش به دفاع از این ماده برخاستند. فیض محمد و کیل قبل از همه به جواب مولوی پرداخته، گفت:

«مراعات و نوازشاتی که اعلیحضرت غازی به هندوهای ممالک افغانی عطا و مرحمت فرموده‌اند بهمه شما معلوم است که نه تنها در مملکت همسایه مان هندوستان بلکه در انظار جمیع اهل هندو روی جهان قدر و قیمت و عزت و شرف افغانستان را دوچندان نموده است.»

امان‌الله بعد از توضیحات کافی درمورد «اتحاد هندو و مسلم هندوستان و فواید آن» گفت:

«هندو افغانستان مانند دیگر سکنه افغانستان کاملا حب وطن و تحفظ نام و ناموس و شرافت افغانی را حمایه و حفاظت میکنند، چنانچه در موقع جهاد همین هندوها بهمراه غزاه و عساکر ما بمقابله انگلیس رفته بودند و در همه گونه خدمات و برداشت تکالیف یک گام پیشتر از تبعه افغانستان همیگذارند.»

به علت شفقت و حس انسانی امان‌الله خان و یارانش با هندوان افغانستان بود که آنان

جو وحدت ملی را حس کرده، مسوولانه در امور کشور سهم می گرفتند. وقتی در نتیجه دسایس انگلیس‌ها، تعدادی از ملاهای جاهل چون ملا عبدالرشید و ملا عبدالله (مشهور به ملای لنگ) و غیره در جنوبی دست به بغاوت زدند، این هموطنان ما دوشادوش سایر ملیت‌های برای سرکوب آنان تلاش نمودند.

درمسال شهر کهنه کابل که در سگ جنگی‌های تنظیمی به مخروبه بدل شد.

نشریه «حقیقت» به تاریخ ۲۹ اسد ۱۳۰۳ ضمن «اظهار امتنان از همدردی و وفاکشی هندوها»، در گزارشی تحت عنوان «همدردی اهل هنود سمت جنوبی با عساکر افغانی» نوشت:

«نامه‌نگار موقر ما از اردوگاه خوست راقم است که... حسیات اهل هنود و مردمان این اطراف و اکناف با عساکر اسلامیة افغانی ما نهایت همدردانه و وفادارانه است... در بعضی اوقاتی که موقتاً سلسله وصول ارذاق و معاشات و دیگر لوازمات عسکریه بواسطه قطع سلسله راه عبور و مرور از طرف اشقیا منقطع و مسدود میشد هرگونه ضروریات و لوازمات قشونی را مردمان اهل هنود آنجا بکمال خرمی و طیف رضا برای فوجی‌ها بهیم میرسانیدند.»

آن روز هندوان خوست، فداکارانه در راه آزادی کشور و دولتی که آن را از خود می‌دانستند از مال خود می‌گذشتند، اما وضعیت این هموطنان امروز تحت حاکمیت دولت کرزی که به‌صورت گوش‌خراش داد از «حقوق بشر» و «دموکراسی» می‌زند در چه وضعیتی قرار دارد؟ «دویچه وله دری» به تاریخ ۳ نوامبر ۲۰۱۱ طی گزارشی نوشت:

بقیه در صفحه ۲۰

گزارشونه

د «افغانستان همبستگی گوند» د خپلواکۍ ۹۵ مه کلیزه ولمانځله

د ۱۳۹۳ کال د زمري په ۲۸ مه د جلال آباد په ښار کې د افغانستان د همبستگی گوند غړي او پلویان د غازي امان الله خان په مقبره کې راټول او د هیواد د خپلواکۍ ۹۵ مه کلیزه یې ولمانځله، دوی چې شمیر یې ۲۵۰ تنو ته رسیده، د گوند د غړو څخه پرته د سیمې د خلکو

لخوا یې هم هرکلی وشو چې د باغ په دروازه کې سره راغونډ شول او د غازي امان الله خان مقبرې پر لور ودرومیدل او د ملي اتل پر قبر یې د گولونو گیدی کینډه. د لمانځ غونډې په دغه مهال کې راټول شويو وگړو د امریکایي نیواکگرو، ایران او پاکستان د لاسوهنو او د دوی لاسپوڅو او ګوډاګیو پروړاندې

شعارونه ورکړل او پر هیواد یې د امریکایي / ناتو ځواکونو یرغل او دوی ته د دایمي اډو ورکول وغندل او په زغرده سره یې وویل چې بهرني ځواکونه باید پرته له کوم قید او شرط له افغانستان څخه ووځي.

وروسته له دې د «افغانستان د همبستګۍ ګوند» په استازیتوب عاشق الله غرزی په خپله وینا کې د غازي امان الله خان د شخصیت په اړه داسې وویل:

«امان الله خان د خپل شهزاده توب سره سره خپلو ملګرو ته لاس ورکړ چې په بې وزلي ځپل شوی افغانستان د مطلقه شاهي له پرې څخه آزاد او د پرمختګونو هسکو څوکو ته ورسوي. له بده مرغه څو کاله لا تیر شوي نه وو چې د هغه د نوي حکومت د پرمختګ غوښتونکو کړنو او فکرونو پر وړاندې د انګلستان په پلوي، متعصب او پلورل شوي خلک لکه ملا عبدالله مشور په "ملاي لنگ" او د هغه نور داړه مار ملګري، د بهرنيو په لمسون د ملي ګټو په مقابل کې ودریدل.»

نوموړی په هیواد والو غبر وکړ او ولس یې ملي یووالي او یو موټیتوب ته راوباله او وی ویل، ترڅو چې له هیواد څخه د یرغلګرو، مداخله کوونکو او د دوی د چوپړانو لاسونه لنډ شي، نو ناشونی ده چې زموږ هیواد سوکالي او پرمختګ وويني. په دغه وینا کې پر ځوانانو غبر وشو چې دغه سپیڅلې دنده د دوی ده چې خپل بې وزله او وروسته پاتې هیواد د دغو ناوړو افکارو له منګولو آزاد کړي. د سولې، قلم او د ملي وحدت په راوړلو امریکایی، پاکستاني، ایرانی او نور یرغلګران د هیواد د پاکی خاوري څخه اوباسی او داخلي جنایتکاران باید د محاکمې میز ته راکش کړای شي. همدارنګه نوموړی د پاکستان توغندیز برید په کلکه وغانده او دا یې د امریکا په لمسون د پاکستان پروژه وبلله.

دغه راز په دغه وینا کې وویل شول چې باید نور د دوی د موکراسۍ، د بنځو آزادي، بشري حقوقو، له ترهګرۍ سره د مبارزې، د مخدره توکو د منځه وړلو او پر شعارونو ونه غولېږو.

نوموړی د افغانستان ټاکنو ته داسې اشاره وکړله:

«هغه وړاند وینه چې د ټاکنو په هکله مونږ کړی وه کټ مټ عملی شوه: دا ټاکنې د درغلیو ډکې دي. د خلکو رایه ته کوم ارزښت نه ورکول کیږي؛ جمهور ریس د سپیني

مانې، لخوا ټاکل کيږي.»

د لمانځ غونډې يوی گډونوالی داسی وویل:

«که څه هم زموږ هیواد د امریکایانو او د هغوی د متحدینو لخوا نیول شوی دی خو موږ به د افغانستان د ټول وطن دوسته ولس سره اوږه په اوږه دوی د افغانستان څخه اوباسو.»

هغې زیاته کړه چی د افغانستان موجوده حکومت پدی ملی ورځ خاوری اچوی او نه یی لمانځی. هغې وویل چی د افغانستان د همبستگي گوند ځان ژمن گڼي چی د افغانستان د خپلواکۍ ورځ په لمانځلو سره به د ملی خلکو روحیه قوی او د موجوده یرغلگرو څخه به آزادی اخلی. دغه راز د کرزي مافیایي دولت او امریکایي نیواکگرو ځواکونو پر ظلم او ستم وغږیده، نوموړی وویل:

«هیواد مو یرغمل شوی، نه د بیان آزادي لرو، نه بشري حقوق او نه د ښځو حقوق، بس تشه لوبه ده چې د بهرنیو نیواکگرو ځواکونو لخوا پر لار اچول شوې ده، امریکایي / ناټو ځواکونو، گاونډیو هیوادونو او د دوی داخلي لاسپوڅو ته خپلې اقتصادي او سیاسي گټې ارزښت لري، نه انسانیت، نه د ښځو حقوق او نه سوله او سوکالۍ.»

د افغانستان د همبستگي گوند دا مراسم په داسی حال کی ترسره کړل چی د امنیتي ارگانونو لخوا کلک ممانعت وشو او بالاخره د ډیر جنجال څخه ورسته د گوند ټول غړی تالاشی او داخل ته د ننوتو اجازه ورکړل شوه. دغه مراسم د ورځی ۱۱ بجی د ملی اتڼ په اجراکولوسره پای ته ورسید.

د یادونې وړ ده د خپلواکۍ ورځې څخه یوه ورځ مخکې د افغانستان د همبستگي گوند د فعالانو لخوا د غازي امان الله خان د یادونو د ستایلو په ویار د هغه د خپلواکۍ ویناوې په چاپ شویو پوسترونو او انځورونو کې د ښار په مختلفو سیمو کې وځړول شول، خو د ځوانانو ترمنځ د نوموړي یاد د تل لپاره ژوندی اوسي.

تل دې وي زموږ د خاورې آزادی او خپلواکۍ غوښتونکو یاد!

نویسنده: امید شمس

مبارزه برای آزادی و برابری بدون یک دیدگاه جهانی امکان پذیر نیست

آنقدر نام ترا
بر هر ذره از تن خود نوشتیم
ای آزادی
که دیگر نخواهیم مرد
چرا که آزادی هرگز نمی میرد

رفقای حزب همبستگی، رفقای حاضر در تحصن،
در میان شما، کسانی هستند که من افتخار آشنایی و دیدار با آنها را در سفرم به
افغانستان داشته‌ام. در میان شما رفقای هستند که در تاریک‌ترین روزها امیدبخش و
راه‌گشای ما در مبارزه با استبداد و توحش بوده‌اند. امروز جمع شما پیامی به غایت مهم
و حیاتی دارد:

حضور شما برای همبستگی با رضا شهابی، در حقیقت پیام همبستگی با تمامی کارگران جهان است. پیام همبستگی شما با کارگران جهان شما را از صفوف آزادی خواهان خیال پرداز و بی عمل جدا می کند. بی شماراند آن ها که دم از آزادی و برابری می زنند. آن ها خود را غرق در نوشته ها و تئوری های خیالبافانه خود کرده اند. و این در حالی است که دشمنان آزادی و برابری در خیابان ها، در شهرها، در قلب واقعیت، سنگر به سنگر جلو می آیند و عرصه را بر مردمان جهان تنگ تر می کنند.

۲ اسد ۱۳۹۳: تحصن حزب همبستگی در دفاع از رضا شهابی و دیگر آزاداندیشان دربند ایران در شهر جلال آباد در مقابل قونسلگری رژیم پلید ایران

آن ها که خود را به لپ تاپ ها، به صفحات اجتماعی و نوشته های جسته گریخته شان دلخوش کرده اند و امروز در کنار شما نیستند، هیچ تاثیری بر واقعیت نخواهند گذاشت. حقیقت این است که آینده را تنها و تنها رفقای چون شما رقم می زنند که تنها به نوشتن، به حرف و به عرصه های پوچ و تهی از عمل اکتفا نکرده اند. آینده را رفقای چون شما می سازند که خیابان را ترک نکرده اند، از جلال آباد تا تهران، از ریو تا آمستردام، از برلین تا کپنهاگ، تنها و تنها کسانی آینده را رقم خواهند زد که عرصه ی واقعیت، عرصه ی خیابان را برای جولان سیاستمداران هیولاصفت خالی نگذاشته اند.

در ۱۹۶۸، در قلب اروپا و در اوج ناامیدی نیروهای انقلابی، در اوج وابستگی و فساد احزاب سیاسی، یک معجزه رخ داد: «بهار جوانی». در سراسر اروپا، آسیا، آفریقا و آمریکا جوانان همچون آتشفشان فوران کردند. پایان عمر سازمان های فرتوت و تخیلی،

احزاب رنگارنگ بی عمل را اعلام کردند و جهان را سرشار از نور و امید انقلاب کردند. در آن زمان تنها رمز پیروزی، پیوند میان دانشجویان و زحمت کشان بود. امری که امروز به فراموشی محض سپرده شده است.

آنچه شما امروز به معرض دید عموم گذاشته اید، احیای ساز و کار اصیل انقلابی است. آنچه شما امروز به ما می آموزید اساسی ترین درس انقلاب است:

در مقابل استبداد، در مقابل افراتی گری، در مقابل تعصب کور، در مقابل توحش دولتی، در مقابل ستم بی پایان سرمایه داری، تنها راه پیروزی همبستگی جهانی و ارتباط مستمر میان دانشجو و کارگر است.

باید اعتراف کنم در جبهه ی آزادی خواهی در ایران این درس مهم به فراموشی سپرده شده است. گفتگوی میان دانشجو و کارگر یا به کلی قطع شده است و یا به حداقل ممکن رسیده است. پیام امروز شما، پایان دادن به این از خود بیگانگی و برانگیز و دعوت به احیای روش راستین نبرد انقلابی است.

رضا شهابی نماد تمامی کارگرانی است که تئوری انقلابی را نه از کتاب های بی شمار خاک خورده در قفسه های کتابخانه ها، که از بطن عملگرایی و از خلال مبارزه ی صنفی و طبقاتی آموخته اند. همین امر آگاهی سیاسی امثال رضا شهابی را به مراتب بالاتر از آن استادان پیر و خرف دانشگاهی قرار داده است که از پشت میزهای کهنه و از اتاق های نشیمن گرم و نرم خود برای انقلاب نسخه های مضحک می پیچند. چندی پیش و از درون زندان، رضا شهابی و شاهرخ زمانی و محمد جراحی طی نامه ای به رفیق خود منصور اوسانلو خواستند تا صد هزار دلار «پول های آلوده ای» را که از سوی سازمان های سلطنت طلب در اختیار او قرار داده شده بود تا «به هر شکلی که مایل است» برای «جنبش کارگری» ایران صرف کند، به این سازمان ها بازپس دهد.

آن ها در نامه ی خود به منصور اوسانلو چنین نوشتند:

«با خبر شدیم در یک برنامه تلویزیونی که گفته می شود صاحبان آن مرتبط به تشکیلات پهلوی هستند، مبلغ قابل توجهی کمک مالی به اسانلو واگذار شده است تا ایشان در میان فعالین کارگری تقسیم کنند. ما به خوبی می دانیم حتی یک ریال از این پول ها نتیجه ی دست رنج صاحبان آن ها نبوده، بلکه برعکس، نتیجه ی استثمار امثال ما کارگران است... ما وقتی که از جنبش مستقل کارگری حرف می زنیم به این معنی است که نه تنها می خواهیم استقلال را در سیاست

کارگری و تشکیلات کارگری حفظ کنیم بلکه به خصوص می‌خواهیم از نظر مالی مستقل و متکی به هم طبقه‌ای‌های خود باشیم.... ما می‌دانیم سرمایه‌داران میلیاردها، میلیارد تومان از استثمار کارگران سود به جیب می‌زنند، و در پروسه چنین سازش‌هایی بخش بسیار ناچیزی از آن را با برنامه‌ریزی دقیق برای تفرقه‌اندازی و گسترش پراکندگی میان کارگران و فعالین کارگری هزینه می‌کنند و از طریق این پول‌های آلوده، کارگران را تابع شرایط غیر انسانی موجود نگه می‌دارند، نتیجه این گونه سازش‌ها ادامه گرسنگی، سلطه سرمایه‌داران و فقر و فلاکت دائمی برای ما کارگران است، خصلت ذاتی سرمایه‌داران این است، هر ریالی که هزینه می‌کند به عنوان سرمایه‌گذاری به حساب آورده و می‌خواهند هزاران ریال از قبل آن سود ببرد. در حال حاضر هدف سرمایه‌داران و دولت‌های حامی آن‌ها از پولی که می‌خواهند از طریق منصور اسانلو به کارگران یا فعالین کارگری بدهند این است که در دوره بحرانی جمهوری اسلامی به کارگران بگویند که مبارزه طبقاتی وجود ندارد، (و ما) یعنی سرمایه‌داران کارگران را استثمار نمی‌کنیم، و هیچ اختلافی میان کارفرماها و کارگران وجود ندارد، هر گاه چنین فکری را کارگران بپذیرند مبارزه منحرف شده و بقای سرمایه‌داری تضمین خواهد شد، یعنی سازش طبقاتی اتفاق خواهد افتاد... به همین دلیل و به این وسیله اعلام می‌داریم که نه تا کنون به ریالی از این نوع پول‌های آلوده نیازمند بوده‌ایم و نه فعالیت مستقل مان اجازه می‌دهد از این پس به آن نیازمند باشیم. همچنین به سایر فعالین کارگری هشدار می‌دهیم که از دریافت چنین پول‌هایی امتناع ورزند، چرا که قبول چنین پول‌های آلوده بطور خود کار دریافت‌کننده را از صف کارگری جدا کرده، به صف دشمنان کارگران متصل می‌کند.»

به شما اطمینان می‌دهم که در تمامی صفوف مبارزات آزادی‌خواهانه در ایران چنین سطحی از آگاهی و شعور سیاسی را نمی‌توان سراغ گرفت. پس بی‌شک تنها راه پیروزی برای همه‌ی ما و در هر کجای جهان اتحاد پایدار با صفوف پیشروی مبارزات زحمت‌کشان است. آنچه در ماه‌های اخیر در انتخابات افغانستان رخ داد به همه‌ی نیروهای آگاه و

مبارز و مستقل ثابت کرد که صاحبان قدرت و ثروت با تمام اختلافات ظاهری خود، وقتی موجودیت شان و اصل ریاست خود بر مردم را در خطر ببینند، بر تمامی شعارهای پرطمطراق خود تف کرده با هم متحد می‌شوند. پس چرا زحمت کشان، کارگران، دانشجویان و تمامی گروه‌های تحت ظلم و ستم با هم متحد نشوند تا بساط ظلم را نه تنها در افغانستان و ایران، که در تمام جهان برچینند. راهی به جز آنچه شما پیش رو قرار داده‌اید، وجود ندارد. همبستگی میان کارگران، گفتگو و آموختن متقابل دانشجویان و کارگران از یکدیگر و شکل دادن به جبهه‌ای جهانی برای مبارزه با ستم.

دست یکایک شما را به گرمی می‌فشارم و از شما صمیمانه سپاسگزارم که پرچم مبارزه با ظلم را در هر کجای جهان فارغ از رنگ و نژاد و زبان برافراشته نگه می‌دارید. بی‌شک این اقدام شما ترس و واهمه را بر وجود پلید ظالمان خواهد افکند و آغازی برای روزهای روشن خواهد بود.

بقیه از صفحه ۵۱

کشتارهای سازمان یافته قومی،.....

تعدادی از این قماش عناصر این روزها در شبکه‌های اجتماعی غوغا برپا کرده حتا سربر آوردن فلان و بهمان قومندان‌های خون‌خوار جنگ‌های تنظیمی کابل را آرزو می‌کنند. «حزب همبستگی افغانستان» قتل‌عام‌های سازمان یافته قومی در کشور را به شدت محکوم کرده از مردم دردمند صمیمانه می‌طلبد تا با حفظ وحدت و همبستگی، این اندوه بزرگ را به نیرو مبدل ساخته توطئه و طغیان‌هایشان را خنثی نمایند. آنان باید بدانند که تا وقتی سایه اشغال و چاکران داخلی آن از سر مردم ما دور نشود، جوی خون جاری در کشور و فساد و بدبختی و سیه‌روزی ملت را پایانی نخواهد بود.

حزب همبستگی افغانستان

۵ اسد ۱۳۹۳ (۲۷ جولای ۲۰۱۴)

۱۲ ثور ۱۳۹۳: صفا احمد در تظاهرات حزب همبستگی به مناسبت تقبیح روزهای شوم ۷ و ۸ ثور.

«حزب همبستگی افغانستان» شهادت این نوجوان بارسالت و آگاه را به خانواده و دوستان صفا و تمام اعضا و هواداران حزب تسلیت گفته، مصمم است تا اندوهش را به نیرو مبدل سازد.

صفا احمد در قریه هیبت خیل ولسوالی سیدخیل پروان در خانواده فقیری به دنیا آمد که تمام عایدش را حاصلات سالانه یکی دو جریب زمین می ساخت. هنوز کودک بود که طالبان با قساوت تمام بر شمالی حمله ور شدند. خانواده صفا نخست به پنجشیر و از آنجا به تگاب و بعد راهی نیمروز شد. فقر و دربدری خانواده، صفا را مجبور ساخت که با برادر بزرگ ترش بازی های کودکانه را صرف بولانی فروشی و دستفروشی کند تا باشد چند افغانی برای زنده ماندن اعضای فامیلش کمایی نمایند.

پس از سقوط طالبان، خانواده صفا به امید این که آرامش و صلح حکم فرما گردد به زادگاه شان برگشتند، ولی همه چیز دگرگون شده بود. ماحول وحشت زده، خانه ی ویران و مزرعه خشک برای ادامه زندگی سخت به نظر می رسید. آنان با دغدغه های فراوان و آرزو به آینده ی بهتر همه چیز را از نو آغاز کردند.

صفا از طریق یکی از دوستانش به نشریات «حزب همبستگی» دسترسی یافت

و از آن پس به مطالعه نشریه «همبستگی غرب» و نوشته‌های سیاسی-اجتماعی دیگر می‌پرداخت تا توانسته باشد با آگاهی سیاسی پیشرو به آلام مردمش بپردازد. به همین

23/07/2014 Thu

سلام، من در تظاهرات کمی دیرتر
می‌رسم. برای من حتما يك شعار
نگهداری چون می‌خواهم در قطار
اول باشم.

07:32

پیام صفا احمد به یکی از دوستانش جهت اشتراک در تظاهرات حزب همبستگی افغانستان به دفاع از مردم غزه و ارگون

خاطر یکی از دوستانش می‌گوید که در روز جان‌باختن صفا، وقتی می‌خواست اثاثه‌های او را جمع و جور کند، در کنار کتاب‌های مکتب، شماره ۱۸ و ۱۹ «همبستگی غرب» و کتاب «حماسه مقاومت» اثر اشرف دهقانی را یافت.

صفا جوان مبتکر و ذکی بود و برای نماینده ولایتی حزب پیشنهاد داده بود تا مطالب نشریه حزب را با آمادگی قبلی در مکتب و مسجد قریه خود و دیگر قریه‌ها به آگاهی مردم برساند. در ضمن، وی نظر داشت تا یکی از اتاق‌های خانه پدری‌اش را به کتابخانه کوچکی تبدیل کند تا زمینه مطالعه برای خود و دیگر نوجوانان هم‌سالش را فراهم کند. مادرش می‌گوید که شب‌ها تا دیر به مطالعه می‌پرداخت و یک روز قبل از عید، نگران صنف برایش زنگ زده بود که در امتحان‌های چهارنیم‌ماهه امسال اول‌نمره شده‌است.

صفا همیشه در فعالیت‌ها، تظاهرات و اعتراض‌های حزب همبستگی نقش فعال ایفا می‌نمود و علاقه داشت تا از جمله علمبرداران باشد. در تظاهرات اخیر حزب همبستگی در دفاع از مردم غزه و ارگون، او به یکی از دوستانش در کابل چنین پیام فرستاده بود: در ۵ اسد ۱۳۹۳، زمانی که صفا یکجا با برادر و پدر، مادرش را به شفاخانه انتقال می‌داد مورد شلیک یکی از هم‌قریه‌ای‌های شان به نام رقیب ولد سردار خان و دو برادرش، فهیم و فایق، قرار گرفت. در نتیجه صفا که مرمی به گردنش اصابت نموده بود، به شهادت رسید و پدرش با مرگ و زندگی در شفاخانه در جدال است. (با تأسف باید گفت که پدر صفا پس ۲۰ روز نیز جان باخت).

رقيب، قاتل صفا، در گذشته يکي از سرگروپ‌هاي شوراي نظار در همين قريه بود. احزاب هفت گانه پشاورى و هشت گانه ايرانى با همان سياستى به قومندان‌ها و اوباشان شان سلاح توزيع کردند که «از دهنش مرمى مى برآيد و از عقبش نان». رقيب همانند هم کيشان ديگرش بر اين قريه حکمروايى مى کرد و از تمام باشندگان قريه عشر مى گرفت و از آنانى که در قريه نبودند و در شهر کابل زندگى مى کردند، زير نام اين که فرد مذکور با طالبان همکارى مى کند، تمام حاصلات زمين شان را براى خود مى قايد. رقيب به قلدرى هاش ادا مى داد تا اين که از طريق برنامه دى.دى.ار/ دياک، خود و دو برادرش به پوليس ملى و سرحدى معرفى شدند. اين بار لمپنى‌هاى رقيب شکل قانونى يافت.

يکي از راه‌هاىي که چندين قريه‌ي همجوار را با سرک عمومى وصل مى کرد تا به مرکز ولسوالى برسند، توسط «برنامه همبستگى ملى» ترميم شد و اين از نزديکى خانه رقيب نيز مى گذشت. اما اين قاتل به تمام قريه اعلام نموده بود که کسى حق گذشتادن موتر از اين مسير را ندارد و در گذشته نيز با خانواده صفا روى اين مسئله در نزاع‌هاى لفظى بود. رقيب که خود کلاشينکوف (به احتمال قوى که کلاشينکوف دولتى است) و دو برادرش تفنگچه به دست داشتند، مسير راه صفا و خانواده‌اش را مسدود مى کنند و پس از پافشارى پدر صفا، اين جاني‌ها در نخست بر پدر صفا با تفنگچه و بعد فرد رقيب با کلاشينکوف شليک مى کنند. قاتلان بعد از اين جنائت فرار مى کنند و گفته مى شود که اين سه برادر به يکي از جنگ سالاران پروان پناه برده‌اند.

در اين اواخر در سه ولسوالى پروان به شمول سيدخيل از طرف تيم عبدالله زير نام ايجاد دولت موازى بين ۳۰ تا ۵۰ هزار کلاشينکوف بين لمپن ترين و بى بندوبار ترين افراد توزيع شده است که گراف جنائت و قتل را در اين مناطق بالا برده است. بوى اين رسوايى به حدى بلند است که حتا والى پروان در مصاحبه با تلويزيون «طلوع» (۶ اگست ۲۰۱۴) از توزيع اسلحه و ناامنى‌هاى اخير پروان منکر شده نتوانست.

اعضاي «حزب همبستگى افغانستان» به خون پاک صفا تعهد مى سپارند که راه او را با جديت تمام ادامه دهند. ما به اين باوريم که انتقام او را بايد از گرگان وحشى‌اى که در کشور ما همه روزه اوباشانى از جنس رقيب را پرورش مى دهند گرفت.

يادش گرامى و راهش پر رهرو باد!

کشتارهای سازمان یافته قومی، دسیسه‌ای برای متلاشی ساختن کشور

هنوز خون ده‌ها هموطن ما در
ارگون نخشکیده بود که خون‌خواران
طالبی ۱۴ تن از هموطنان معصوم ما
را در ولایت غور به صورت فجیع
تیرباران کردند. اکثریت قربانیان این
فاجعه زحمت‌کشان فقیری بودند که
بعد از ماه‌ها کار شاق، می‌خواستند
روزهای عید را در کنار فامیل‌های
بی‌بضاعت شان سپری نمایند. لطیفه

و نوروز که تازه ازدواج کرده بودند، می‌خواستند برای گذشتاندن نخستین روزهای
زندگی مشترک شان به بند امیر بروند که اجساد شان که با سه عضو دیگر خانواده
ددمنشانه تیرباران شده بودند به بازماندگان شان تسلیم داده شد.
قربانیان غور فقط به خاطر هزاره بودن قتل‌عام شدند. در ۱۷ جوزای سال جاری

نیز در ولسوالی گیزاب ولایت ارزگان ۱۷ تن از جوانان رشید دایکندی را این قصابان آدم‌نما به جرم هزاره‌بودن سر بریدند. فقط چند روز قبل چندین هموطن بینوای اوزبیک ما را در فاریاب به گلوله بستند. این همه وحشیگری‌ها و قساوت بی‌مانند که از گوشه و کنار افغانستان گزارش می‌شود تحمل و صبر ملت را به نقطه غلیان رسانیده‌است. اما باوجود جوی خونی که در کشور جاری است، حکام فاسد و وجدان‌خفته افغانستان غرق ساخت و پاخت‌های انتخاباتی اند و سرنوشت مردم را در قمار قدرت به بازی گرفته‌اند. دیگر تسلیت صادر کردن و کمیسیون‌ساختن‌های ارگ به فکاهی آشنای مردم بدل شده‌است.

قرار اطلاعات، بیشترین موارد کشتار و خشونت آدم‌کشان طالبی توسط قومندان‌های خون‌خواری صورت می‌گیرد که به لطف کرسی و شورای نام‌نهاد صلح بدون محاکمه و مجازات از زندان‌ها رها شده دوباره به صفوف تروریست‌های نوکر آی.اس.آی پیوسته‌اند. پس شخص کرسی و طالبان نکتایی پوش اطرافش در این جنایات تکاندهنده دستان خونین دارند و باید حساب پس دهند.

مردم ما باید بدانند که پشت این همه حوادث مدهش، نیرنگ‌های آشنای متجاوزان خارجی هویدا اند. طالبان وحشی که جهاد علیه اشغالگران را شعار دروغین شان ساخته‌اند در عمل به نیروهای متجاوز کاری نداشته مردم بی‌گناه را به فرش عزا می‌نشانند. اینان به‌مثابه لشکر ذخیره استعمار که از طریق پاکستان جهت برپادی افغانستان تمویل و تجهیز می‌گردند فقط یک برنامه دارند تا افغانستان را بی‌ثبات و ناامن نگه‌داشته، زمینه ادامه چپاولگری و غارت امریکا و متحدانش را در کشور ما مساعد سازند.

وظیفه خطیر خنثی‌ساختن دسایس شوم اشغالگران و استخبارات منطقوی برای تشدید شکاف‌های قومی و مذهبی در کشور و فرو بردن آن به گنداب تجزیه، به دوش عناصر و نیروهای دموکراسی‌خواه و مترقی افغانستان سنگینی می‌کند.

جلادان طالبی و دیگر جواسیس استخبارات پاکستان، ایران و غیره مدت‌ها است تلاش دارند مردم افغانستان را زیر نام قوم و مذهب و سمت و قبیله از همدیگر دور ساخته، برای تکرار جو وحشت و بربریت دهه هفتاد زمینه‌چینی نمایند. این دست‌های پلید حتا برای تجزیه افغانستان فعالانه کار می‌کنند. چندین مورد قتل عام هموطنان هزاره ما و هدف قرار دادن تاجیکان پکتیکا در ارگون در خدمت همین هدف شیطانی است. تعدادی از به‌اصطلاح تحلیل‌گران و روشنفکران مرتجع نیز با پیراهن عثمان ساختن این دیسیسه دشمنان مردم ما می‌کوشند یک ملیت را به جان ملیت دیگر انداخته خشونت را

ترغیب نمایند.

اما باید مردم ما بیدار گشته زیر بار این توطئه‌های ضدملی نروند. آنان باید بدانند که نه طالب، نه جنگ‌سالاران و نه هم حاکمانی که سنگ نمایندگی از این و آن ملیت کشور را به سینه می‌کوبند، هیچ کدام نمایندگان مردم نه، بلکه عوامل تیره‌روزی آنان اند. گروه‌ها و نیروهای مرتجع و خادم بیگانگان ادامه حیات شان را در شعله‌ور نگه داشتن تخاصم ملیتی و سمتی و مذهبی می‌بینند ولی قربانیان اصلی آن مردم زجر کشیده ما خواهند بود. افغانستان فقط به اتحاد و همبستگی ملی و آزادی خواهانه مردم تمامی ملیت‌هایش می‌تواند از وحشت و بدبختی‌های کنونی رهایی یابد و بس. حفظ یگانگی و یکپارچگی افغانستان و تلاش عملی برای این هدف بزرگ محکی برای تفکیک نیروهای خودفروخته و خاین با نیروهایی است که به وطن و مردم عشق ورزیده می‌کشند کشور ما را به جاده ترقی و رفاه سوق دهند.

قومی ساختن انتخابات مسخره و نمایشی و پادرمیانی امریکا برای روی کار آوردن دولتی که در آن کرسی‌ها برای تیکه‌داران این و آن قوم تخصیص داده می‌شود، همه و همه تلاش‌های مذبحخانه‌ای اند که از ادامه بدامنی، فساد، حاکمیت مافیا و تیره‌روزی ملت حکایت دارند. اما

وظیفه خطر خنثی‌ساختن دسایس شوم اشغالگران و استخبارات منطقوی برای تشدید شکاف‌های قومی و مذهبی در کشور و فرو بردن آن به گنداب تجزیه، به دوش عناصر و نیروهای دموکراسی خواه و مترقی افغانستان سنگینی می‌کند.

همان‌هایی که بیش از دیگران خود را نماینده این و آن قوم و سمت جا زده کرسی‌های دولتی را غصب می‌کنند، وقتی به مقام می‌رسند جز اندیشیدن به جیب‌های گندیده و تجارت‌های مافیایی شان کاری انجام نمی‌دهند.

وظیفه خطر خنثی‌ساختن دسایس شوم اشغالگران و استخبارات منطقوی برای تشدید شکاف‌های قومی و مذهبی در کشور و فرو بردن آن به گنداب تجزیه، به دوش عناصر و نیروهای دموکراسی خواه و مترقی افغانستان سنگینی می‌کند. باید برای اتحاد و همبستگی مردم تمامی ملیت‌ها کار و فعالیت پیگیر و آگاه‌گرانه نمود. باید روشنفکران و دال‌گیران شوونیست و قوم‌گرا را منحنی خاین و مهره‌های پلید افشا و طرد نمود که عملاً برای وحشت ملی در کشور تیوری‌های خاینانه می‌بافند.

نویسنده: واحد منصوری

قتل «جنرال دو ستاره»، درسی برای اشغالگران

کشته شدن هارولد گرین، جنرال دو ستاره امریکایی، به تاریخ ۵ اگست ۲۰۱۴ در پوهنتون نظامی قرغه در حومه غربی شهر کابل هم قصر سفید و هم قصر سیاه کابل را تکان داد. وزارت دفاع افغانستان در نخستین واکنش، فرد مهاجم را «تروریست» خطاب کرد و او را دشمن صلح و ثبات افغانستان

خواند. امریکاییان و حکومت کمری تلاش کردند تا حقایق درمورد این حادثه را پنهان نگه دارند. نیروهای امریکایی فوری بعد از حادثه، ساحه را در کنترل گرفته، فلم کمره‌های امنیتی و تصاویر و ویدیوهایی را که افراد حاضر در صحنه توسط موبایل برداشته بودند، از بین بردند.

سربازی که این حادثه را آفرید، رفیق‌الله نام داشت و از ولایت پکتیا بود. این سرباز ۲۷ ساله، دو نیم سال پیش به «اردوی ملی» پیوست. وزارت دفاع افغانستان تایید کرد که او یکی از سه نگهبان امنیتی بوده که اجازه داشته برای محافظت از جنرالان اسلحه‌اش را با خود داشته باشد. سخنگویان وزارت داخله، وزارت دفاع و ریاست امنیت ملی نمی‌خواهند چیز بیشتر درمورد به رسانه‌ها بگویند.

رفیق‌الله برای انتقام‌گیری از خون کودکان کشورش جنرال دو ستاره را از پا درآورد تا به اشغالگران این درس را بدهد که افغانستان کماکان گورستان متجاوزان است.

رفیق‌الله که بلندپایه‌ترین نظامی امریکا بعد از شکست مفتضحانه‌اش در ویتنام را از پا درآورد، بلافاصله توسط نگهبانان امریکایی کشته شد. رسانه‌های جهان از زبان مقامات نوشتند که او خود را در تشناب پنهان نموده بود و از کلکین تفنگش را به‌سوی جنرالان امریکایی، آلمانی، بریتانوی و افغان نشانه گرفت و به‌شمول جنرال دو ستاره، چندین تن دیگر را زخمی کرد که اکثر شان امریکایی بودند. طبق معمول تعداد واقعی کشته‌شدگان خارجی این واقعه تا کنون بصورت راز باقی مانده‌است، ولی بدون شک چندین نظامی خارجی دیگر نیز در این رویداد از بین رفته‌اند.

پس از این حادثه سوالات زیادی در اذهان عامه، حلقات سیاسی و

رسانه‌ها مطرح شد. این جوان مسلح کی بود؟ چرا دست به چنین حمله خونین زد؟ در صورتی که طالبان مسوولیت این حادثه را به عهده نگرفتند، آیا واقعا او ارتباطی با گروه‌های تروریستی داشت؟ آیا زمان مقاومت‌های فردی در برابر نیروهای خارجی فرا رسیده‌است؟ با آن که برای مغشوش‌ساختن افکار عامه، تلاش صورت گرفت به این و آن نام چهره رفیق‌الله را ملوث سازند، اما برخی از هم‌صنفان و همکارانش گفته‌اند که او

یک جوان روشن و وطن‌دوست بود که به مثابه شاگرد ممتاز و خوش‌برخورد، محبوبیت خاصی میان محصلان داشت. او همیشه از وجود نابرابری در کشور رنج می‌برد و بارها از جنایات امریکایی‌ها یاد کرده و از فساد گسترده‌ای که در حکومت کرزی شاهدش بوده، احساس انزجار می‌نمود. او هیچ تعلق فکری با طالبان یا سایر گروه‌های تروریستی نداشته و شاه امان‌الله من‌حیث قهرمان شخصیت مورد علاقه او بوده‌است. رفیق‌الله کدام دوسیه جنایی نیز نداشته و نه هم در برخوردهای روزمره با همکارانش با زبان نفرت و خشونت رفتار داشته‌است.

از جنگ ویتنام بدینسو، جنرال هارولد گرین بلندپایه ترین مقام ارتش امریکا است که به قتل میرسد.

اما خبرگزاری «بلومبرگ» در ۷ اگست ۲۰۱۴ از زبان دگروال عبدالوهاب، از مسوولین پوهنتون نظامی قرغه، نوشت که رفیق‌الله براساس گفته دوستانش «بعضا نیروهای امریکایی را من‌حیث اشغالگر و کافر مورد انتقاد قرار می‌داد» و «با سایر سربازان روابط دوستانه نداشت و گوشه گیر بود».

معمولا برای فریب اذهان عامه، بر آنانی که در برابر نیروهای اشغالگر دست به ماشه می‌برند، افرادی دارای «تکلیف

روانی» و یا هم «نفوذی‌های مخالفان مسلح حکومت» نام می‌گذارند. اما رفیق‌الله نه روانی بود و نه هم نفوذی.

با وجودی که افغانستان در چنگال امریکا و چهل کشور دیگر جهان قرار دارد، همیشه فرد یا نیرویی که از اشغالی‌بودن افغانستان سخن گوید فوری و به‌صورت ابلهانه او را به طالبان و یا حزب اسلامی پیوند می‌زنند. درحالی که دیگر بر همگان روشن است که این دو نیروی سیاه اگر از یکسو در حرف علیه امریکا سخن می‌زنند اما تاریخچه شان نشان می‌دهد که خود زاده استخبارات غربی اند. همین اکنون طالبان و حزب اسلامی در نقش «اپوزیسیون مسلح» در درامه مضحک امریکا در کشور بازی می‌کنند و با هزار رشته با نیروهای استعماری رابطه داشته بدنه اصلی دولت پوشالی را در اختیار دارند. تروریزم کور و جاهلانه اینان هر روز از مردم بی‌گناه ما قربانی می‌گیرد و نه از نیروهای خارجی.

اگر حکام فاسد، روشنفکران خود فروخته و بخش عمده تشکل‌های سیاسی به امریکا و غرب پوزمه‌مالی نموده، می‌کوشند «استقلال» را مقوله کهنه‌شده معرفی کنند، اما حس استقلال‌خواهی و ضدیت با اشغالگران قاتل را هرگز و با هیچ شیادی‌ای نمی‌توان در ذهن و وجود ملت نابود کرد. ملتی که در تاریخش جوانان قهرمانی چون عبدالخالق، محمود، سید کمال، محمد عظیم و غیره را ثبت دارد که با قربانی کردن زندگی پرافتخارشان بر قلوب سیاه نوکران بیگانه شلیک کردند، ظهور جان‌نثاران دیگر امر طبیعی است.

با توجه به این حقایق به سادگی می‌توان نتیجه گرفت که گلوله‌های شلیک‌شده بر مغز جنرال دو ستاره امریکایی، گلوله‌های نفرت و انتقام بوده و تفنگی را که این جوان شجاع افغان بر شانه می‌کشیده برای یک چنین روزی در حال آماده‌باش قرار داشته‌است. او صدای قربانیان میهنش شد که در بمباران و عملیات‌های کور اشغالگران ناتو و امریکا در فراه و هلمند و قندهار و

اگر سیاست‌های شیطانی و قتل و کشتار امریکا و بی‌نگی غلامانش به همین صورت ادامه یابد، بدون شک این مقاومت‌های فردی به جنبش بزرگ استقلال طلبانه و عدالت‌خواهی ارتقا خواهد کرد.

قندوز و کنر و ارزگان و کابل و زابل و پکتیا و سراسر افغانستان به کام نیستی کشانیده شدند اما دولت کرزی و پنتاگون به آسانی بر خون‌های معصوم آنان پا گذاشت. رفیق‌الله برای انتقام‌گیری از خون کودکان کشورش جنرال دو ستاره را از پا درآورد تا به اشغالگران این درس را بدهد که افغانستان کماکان گورستان متجاوزان است و برای همیشه قادر نخواهند بود که با استفاده از بلندگوهای تبلیغاتی شان، اشغال کشور ما را «همکاری» و سیاست‌های شیطانی و ویرانگرانه شان را «مبارزه علیه تروریسم» و «دموکراسی» و... جا زنند.

در سیزده سال گذشته در ده‌ها مورد سربازان افغان عساکر خارجی را هدف قرار داده و در نهایت به زندگی خود خاتمه داده و یا هم در حملات متقابل کشته شده‌اند. اما تمامی این موارد بدون تحقیق و بدون آن که حقایق به رسانه‌ها گفته شود، پرده‌پوشی شده‌اند. بدون شک تعداد زیاد آن ربطی به وحشیان طالبی نداشته، بلکه با دیدن بازی‌های خاینانه‌ای که با ملت می‌شود، حس آزادی‌خواهی در قلب‌های شان شعله‌ور شده، دست به این گونه انتقام‌گیری زده‌اند چون به گفته بیژن جزنی، مبارز نام‌آور ایران، «در کشوری که همه درهای دموکراسی بسته می‌شود و همه درهای آزادی مسدود می‌گردد؛

دگروال احمدگل، پیلوت افغان به تاریخ اول می ۲۰۱۱ در یک حرکت خودجوش ۹ افسر نیروی هوایی امریکا را در میدان هوایی کابل کشت و خودش نیز در حمله متقابل به قتل رسید.

اسلحه زبان به سخن می گشاید.»

سربازان افغان که به عنوان سپر و ماین پال در صف اول جنگ قرار دارند، شاهدان عینی خرمستی و جنایات اشغالگران ناتو و امریکا در جریان عملیات‌های نظامی هستند. آنان شاهدان عینی وحشت و زورگویی عساکر امریکایی و ناتو اند و می بینند که حکام مزدورمنش با فروش وطن به سرمایه‌های قارونی دست یافته‌اند، اما ملت زندگی بخورنمیر به سر کرده طعمه تجاوز و تروریزم و جنگسالاری می گردند. از همین رو آتش انتقام و بیزاری در رده‌های پایین نیروهای امنیتی کشور نسبت به هر افغان دیگر بیشتر شعله می کشد.

در اول می ۲۰۱۱، دگروال احمد گل

یک پیلوت افغان که هیچ رابطه‌ای با طالب و این و آن نداشت، ۹ افسر نیروی هوایی امریکا را در میدان هوایی کابل کشت و خودش نیز در حمله متقابل به قتل رسید. آن زمان از او نیز به عنوان یک مریض روانی نام بردند اما نزدیکان و هم‌قریه‌ای‌هایش جنازه او را من حیث فرد شجاع و شریف با شکوه خاصی دفن کرده از او به حیث یک قهرمان و عاشق خاک و میهنش یادبود به عمل آوردند. در این دو حادثه و ده‌ها مورد مشابه، حکومت و ناتو وعده «تحقیقات گسترده» را دادند، اما هیچ گاهی نتیجه تحقیق را اعلام نکردند. آنان خوب می‌دانند که نتیجه مشخص است و در صورت اعلام آن جز این که نفرت مردم علیه اشغالگران بیشتر شود هیچ سودی به امریکا و ناتو نخواهد داشت.

اگر سیاست‌های شیطانی و قتل و کشتار امریکا و بی‌ننگی غلامانش به همین صورت ادامه یابد، بدون شک این مقاومت‌های فردی به جنبش بزرگ استقلال‌طلبانه و عدالت‌خواهی ارتقا خواهد کرد. امریکا و غرب و چاکرانش خوب است بار دیگر تاریخ ملت ما را مرور کرده بخصوص از سرنوشت عبرتناک کیوناری، مکناتن، جرنیل سیل و دیگران درس‌های لازم را بگیرند.

فعالیت های حزب

اولین جلسه ولایتی حزب همبستگی در لغمان

روز جمعه، ۳۱ اسد ۱۳۹۳، اولین جلسه ولایتی حزب همبستگی در لغمان برگزار گردید. در این جلسه تعدادی از اعضا و هواداران حزب، اعم از زن و مرد شرکت داشتند. قرار بود تا نخستین جلسه نوبتی لغمان را به پیمانه‌ای وسیع برگزار نماییم ولی بنا بر مشکلات امنیتی خاصاً در مسیر آمد و رفت، تعداد اشتراک کنندگان جلسه را محدود ساختیم.

در ابتدا یکی از اعضای اسبق شورای ولایتی حزب جلسه را آغاز نمود. وی بعد از مقدمه، به وضعیت نابه‌سامان منطقه پرداخت و در ادامه، حزب را با فعالیت‌های

امروزی‌اش به معرفی گرفت. او افزود که وضعیت امنیتی در لغمان، همانند سایر مناطق ناامن بوده و آن چه از لحاظ سیاسی، فرهنگی و امنیتی، ولایات دیگر را تهدید و ناامن می‌کند، در این جا نیز مشهود است. شب‌هنگام، یک رژیم در گردش است به نام طالبان، و روزها رژیم فاسد و غارتگر کابل چشم به راه زمینه‌های چپاول اند.

برگزاری نخستین جلسه ولایتی حزب همبستگی افغانستان در لغمان

این عضو حزب افزود که «حزب همبستگی افغانستان» یگانه حزبی است که خلاف سیر جریان‌ات کنونی که جز معامله‌گری، پول و قدرت به چیزی دیگر نمی‌اندیشند، حرکت می‌کند. حزب همبستگی فقط با اتکا به اعضا و هوادانش به پیش رفته و می‌رود. احزاب سرکاری امروز به اعضا و هوادارانش پول و مقام می‌بخشند ولی حزب همبستگی از اعضا و هواخواهانش طلب کمک کرده و می‌کند.

به تعقیب آن، یکی از اعضای رهبری حزب همبستگی که از کابل جهت اشتراک در این جلسه رفته بود، به تشریح اوضاع کنونی و موضع‌گیری‌های حزب در قبال مسایل جاری افغانستان پرداخت. وی سیزده سال تجاوز امریکا را که تعدادی سال‌های شگوفایی و آبادانی افغانستان می‌دانند، این گونه بررسی کرده، گفت:

«سیزده سال اشغال امریکا به جز کشتار، ناامنی، فقر، جهالت، وطنفروشی به مردم ما، ارمغان دیگری با خود نداشته است. تروریزم نه تنها نابود نشد، بلکه به مراتب بیشتر از پیش تقویه گردید. جنایت کاران مشبوع از دالر و قدرت شدند؛ نه دموکراسی به اصطلاح خود شان نهاده شده؛ نه سایه طالب از سر مردم دور گشت؛ نه صلح و سعادت به خانه برگشت و نه هیچ جنایت کاری به محاکم سپرده شد.»

پس از آن، او پیرامون درامه‌ی ناتمام و مسخره کنونی امریکا و حامیانش به نام انتخابات ریاست جمهوری که لکه ننگ دیگری به دامن تاریخ معاصر ما است، پرداخت و سلسله وار به نکاتی اشاره کرد که حزب همبستگی بارها در اعلامیه‌ها و مواضع حزب از تریبون‌های گوناگون بیان داشته است.

«ما گفتیم که هر آن کسی که بیشتر از دیگران حافظ منافع امریکا و متحدان منطقوی اش باشد، رییس جمهور افغانستان خواهد شد. پس رای مردم نه، بلکه کاخ سفید رییس جمهور آینده را تعیین می کند و در ضمن این نکته را نیز آشکار ساختیم که زیر سایه اشغال و تفنگ، انتخابات معنای نداشته و ادامه همین رژیم فاسد بی کاره کنونی است که هرگز در زندگی مردم تغییری را رونما نخواهد کرد.»

علاوه بر این، روی این نکته تاکید گردید که تا همین دم و دستگاه فاسد و اربابان غارتگر سرنوشت مردم را در چنگ داشته باشند، مردم ما روی خوشبختی را نخواهند دید. به اصطلاح دولت وحدت ملی که قرار است چند روز بعد بر گرده‌های مجروح مردم سوار گردد، ساخت دولت اشغالگر امریکا است که تمامی جنایت کاران اعم از طالب و گلبدین را نیز با سایر جنایت کاران ترکیب کرده، بر سر یک دسترخوان خواهد نشاند تا خون مردم را به طور مشترک بمکند.

در بخش آخر نشست، انتخابات کمیته ولایتی نیز برگزار گردید و چهره‌های جدید برای پیشبرد امور از سوی اشتراک کنندگان انتخاب شدند تا به مسایل منطقه و توسعه حزب در میان اقشار محروم به شکل وسیع بپردازند. در پایان، صندوق جمعآوری اعانه نیز به منظور مساعدت به حزب در میان صف‌ها توسط یک جوان برده شد.

اطلاعیه

صفا رفت، اما راهش ادامه دارد!

صفا احمد نوجوان ۱۷ ساله‌ای بود که طمع تلخ فقر را چشیده و با شور و پشت کار می‌آموخت تا مصدر خدمت به مردمش گردد. روحیه و عشق ورزشی او برای فردای بهتر چنان بلند بود که با سن کوتاهش همخوانی نداشت.

اما با تاسف جنایت کارانی که با سلاح خوی گرفته، بالندگی مردم را در همه جا زیر کنترل خود داشته و صفای با همت را تحمل نمی‌توانند، فقط طی یک بگو مگوی لفظی سرنوشت صفا را به خون یکسان می‌سازند، تا دیگر سرو آزاده‌ای قامت راست نکند.

صفا احمد (۲ سرطان ۱۳۷۶ - ۵ اسد ۱۳۹۳)، متعلم صنف یازده و از نوجوانان فعال «حزب همبستگی افغانستان» توسط سه فرد اوباش به قتل رسید.

هموطنان درد دیده،

اگر خواهان افغانستان مستقل، آزاد و دموکرات هستید؛ اگر آرزوی سربلندی افغانستان و آسایش مردم مظلوم ما را به دل دارید؛ اگر می‌خواهید علیه جنایات و خیانت‌های اشغالگران و نوکران میهن‌فروشی نقشی ادا کنید، به «حزب همبستگی افغانستان» بپیوندید و در تکتیر و پخش نشریات حزب تان هرچه بیشتر و وسیع‌تر بکوشید!

آدرس: پست بکس شماره ۲۴۰، پسته خانه مرکزی
کابل - افغانستان

موبایل: 0093-700-231590

ایمیل: info@hambastagi.org

سایت: www.hambastagi.org

فیس‌بوک: facebook.com/Afghanistan.Solidarity.Party

تویتر: twitter.com/solidarity22

یوتیوب: youtube.com/AfghanSolidarity

«حزب همبستگی افغانستان» برای پیشبرد فعالیت‌هایش به حق‌العضویت اعضا و اعانه‌هواداران و دوستدارانش اتکا دارد. با کمک‌های نقدی تان ما را یاری دهید:

Azizi Bank

Koti-e-Sangi Branch, Kabul, Afghanistan

Name: Sayed Mahmood

Account No: 001903204644917

THE Voice of Solidarity

(HAMBASTAGI GHAG)

22
AUGUST
2014

A Monthly Publication of the Solidarity Party of Afghanistan

نه هفت، نه هشت؛ بیست و هشت، بیست و هشت!

در ۲۸ اسد ۱۲۹۸، قهرمان ملی شاه امان الله خان و یارانش امپراتوری انگلیس را با شکست عبرتناک مواجه ساخته استقلال کشور را به ارمان آوردند. امروز میهنفروشان معلوم الحال تنظیمی، طالبی، تکنوکراتهای بزدل و ... با فروش افغانستان دلبند ما به اشغالگران امریکایی و دهها کشور دیگر، بازی های خاینانه راه انداخته سرنوشت ملت را بسوی نیستی سوق می دهند. برماست تا از وطن دوستی و شهادت نیاکان خویش آموخته، پیاپی زیم زیم بدون کسب استقلال رسیدن به دموکراسی، عدالت و خوشبختی خواب و خیالی بیش نیست.

حزب همبستگی افغانستان

Solidarity Party of Afghanistan
www.hambastagi.org

Facebook.com/hambastagi
+93 700 23 15 90

«حزب همبستگی افغانستان» به مناسبت ۹۵مین سالروز استرداد استقلال کشور و یادبود از قهرمان ملی شاه امان الله و یاران آزادیخواهانش، پوستر بالا را بصورت رنگه به زبان های پشتو و دری چاپ نموده در کابل و چند شهر دیگر نصب نمود.
در ضمن صداهاتن از اعضا و هواداران حزب در شهر جلال آباد بر آرامگاه شاه امان الله حضور یافته اکلیل گل گذاشتند.